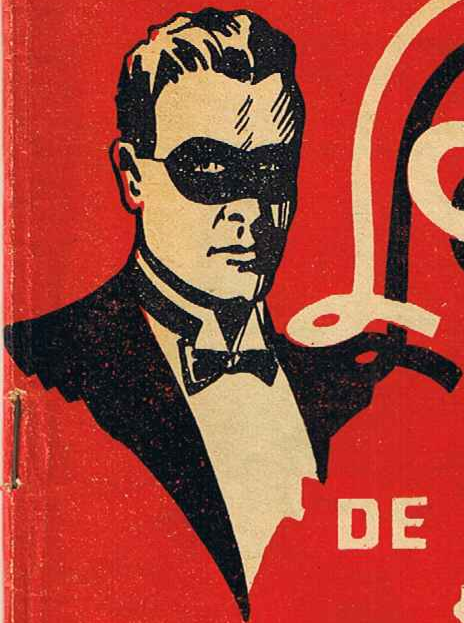

NIEUWE AVONTUREN

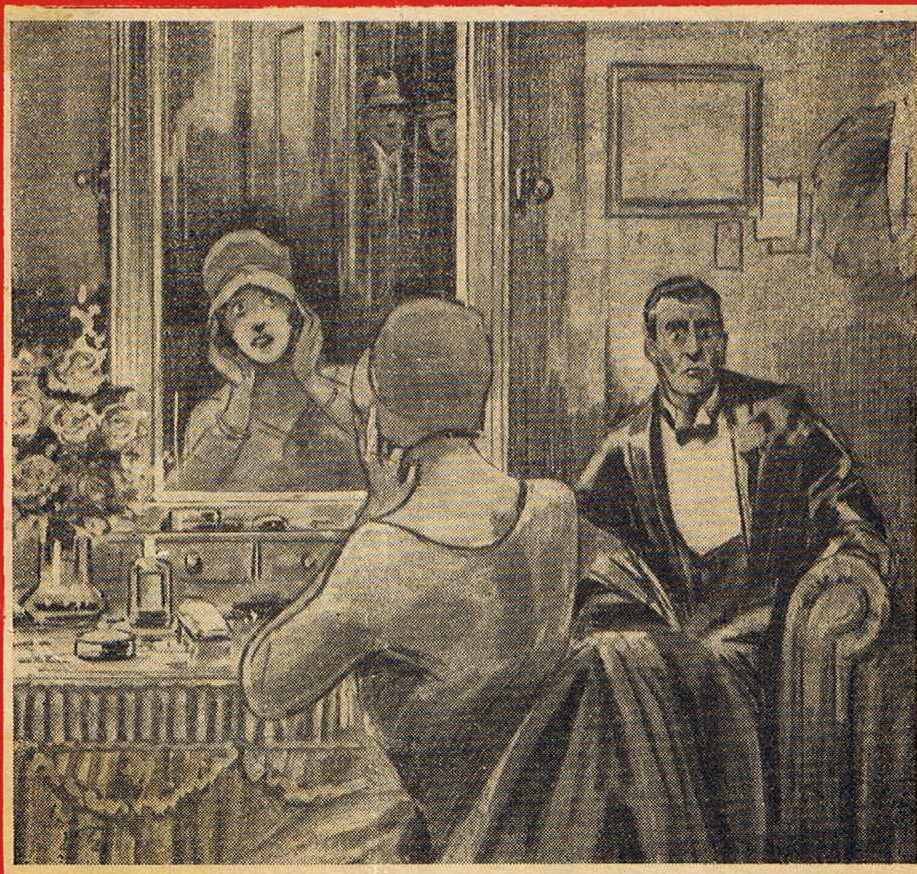
Lord Raffles

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

OP HET SPOOR VAN NUMMER DERTIEN

N° 2407

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van « IN DEN OUDEN WINDMOLEN », Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Zomerstraat, 3, Hasselt
Voor Nederland : Roman- Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Lord Lister

genaamd
RAFFLES

DE GROTE ONBEKENDE

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Op het Spoor van Nummer Dertien

HOOFDSTUK I

WIE IS NUMMER DERTIEN

Nog steeds hielden de inwoners van de grote wereldstad Londen zich bezig met de oplossing van een belangrijk vraagstuk, dat zo ingewikkeld scheen, dat zelfs de knapste speurders van Scotland Yard met de handen in het haar zaten, en niet meer wisten in welke richting zij moesten zoeken.

Het dossier van deze netelige kwestie bevindt zich in de archieven van Scotland Yard, waaruit kan worden opgemaakt hoe zich deze kwestie heeft toe-

gedragen.

Het was begonnen met enkele geheimzinnige misdaden, bezwaarlijk op te lossen, totdat eensklaps de politie tot de ervaring kwam, hierbij geholpen door niemand anders dan Lord Lister, wiens naam men in de dossiers over de zaak aangeduid zal vinden met de veelzeggende hoofdletters N.N. dat een vreemde persoonlijkheid, een mysterieuze leider, die men alleen maar kende als Nummer dertien, bijna al die misdaden

had uitgedacht, en ze had laten ten uitvoerbrengen, met een verfijnde schranderdheid, die de beste detectives schier tot wanhoop bracht.

Het werd al spoedig duidelijk, dat Nummer dertien, wie hij ook zijn mocht, beschikte over een aantal machtige hulpmiddelen, zowel op electrisch als chemisch gebied. Geen moderne vinding, of deze geniale booswicht maakte er gebruik van ter bereiking van zijn doel. Hij benutte zowel de draadloze telegrafie als de hypnose, hij maakte gebruik van in Engeland onbekende vergiften, zowel als van de revolver, maar dan voorzien van een eenvoudig toestel, hetwelk het geluid van het moordwapen aanzienlijk dempte.

Ook kwam vast te staan, dat geen van de boosdoeners, die in het verloop van enkele weken gearresteerd werden, en ook hierin had Lord Lister een groot aandeel, nr. dertien ooit in levende lijve gezien had. Zelfs de verraders, die op vrij spraak hoopten door zich als getuigen op te geven, moesten bekennen, dat zij het geheim van hun aanvoerder nooit hadden kunnen doorgroenden.

Hoewel de politie alles in het werk stelde om het geheim op te lossen, duurde het niet lang of enkele dagbladen wisten te berichten, dat de Grote Avonturier, Lord Edward Lister, al het mogelijke in het werk had gesteld om Nummer dertien te ontmaskeren. Evenmin kon het dus geheim blijven, dat ook hij niet was geslaagd, maar wie een dagblad goed wist te lezen, kon uit de verschillende verslagen wel opmaken, dat John Raffles, alias Lord Lister, in ieder geval het dichtst bij de waarheid was geweest, veel dichter dan de politie zelve ooit had kunnen komen.

Hij had bij zijn talrijke pogingen om de geheimzinnige bendechef te ontdekken herhaaldelijk zijn leven gewaagd en ook dat van hen die hem daarbij hielpen, had menigmaal gevaar gelopen.

Dit was echter iets, hetgeen de politie het allerliefste verzweeg. De lang gezochte avonturier was nu eenmaal de vijand van de gemeenschap, zo oordeelde men van hogerhand, en al wilde men dan ook wel in het geheim zijn

hulp aanvaarden, het behoefde toch niet aan de grote klok te worden gehangen, het zou toch te dwaas zijn, dat de beroemde politie van de Engelse hoofdstad zich de hulp liet welgevalen van een man, die, hoe men het ook mocht beschouwen, een misdadiger was en bleef.

Inmiddels waren een aantal leden van de bende De Rode Ster gearresteerd en sommigen konden tot gevangenisstraf worden veroordeeld.

Onder hen bevond zich een geneesheer, een zekere Wynne, die echter bijna aanstonds weer wist te ontvluchten, door de hulp van zijn machtige beschermer, maar zonder dat men er ooit in heeft kunnen slagen, te ontdekken hoe die ontvluchting in zijn werk was gegaan.

Het was Raffles die er voor zorgde, dat hij ten tweede male werd gevat, en ditmaal wist men hem steviger vast te houden.

Maar juist in de laatste dagen had zich een zeer tragisch geval voorgedaan, en dit was het juist, dat zoveel stof tot gesprek en critiek opleverde.

Het behoeft nauwelijks te worden gezegd, dat Nummer dertien eerder dan wie ook wist, wie hij als zijn ergste vijand moest beschouwen. Dat was niet de hoofdcommissaris van Politie, dat waren ook niet de detectives die immers slechts hun plicht deden, maar dat was John Raffles.

Tot tweemaal toe ontsnapte dat ongeluksgetal slechts op het laatste ogenblik aan de klauwen van zijn felle tegenstander, maar de derde hinderlaag zou hen beiden noodlottig zijn geworden, als Raffles niet tot zijn groot geluk de beraamde aanslag juist tijds ware te weten gekomen. Hij zette op zijn beurt een val op, en een vijftal van de sujetten van Nummer dertien liepen erin.

Onder hen was ook een vrouw, zekere Rita Nueva. Zij heeft op een vreselijke wijze haar schuld geboet, en wij kunnen er dus mee volstaan slechts enkele zaken uit haar doopceel te lichten.

Rita Nueva was een jonge Italiaanse vrouw die voortreffelijk vier of vijf talen sprak, en die een paar jaren lang deel heeft uitgemaakt van de zoeven genoemde bende. Zij zelve was er bij te

genwoordig, toen Raffles voor de eerste maal in handen viel van haar medebendeleden, en zij zou zeker ook tegenwoordig zijn geweest bij zijn dood, indien de zaak slechts ware doorgegaan. Zij was een knappe, hartstochtelijke vrouw, en als de menselijke gerechtigheid haar had kunnen straffen dan zou zij er zeker niet met minder dan 12 jaren cel zijn afgekomen.

Vast staat, dat de Londense Justitie niet met zekerheid heeft geweten hoe de zaken zich precies hebben toegedragen, maar de gedenkschriften van Charles Brand, de onafscheidelijke vriend van Lord Lister en waaraan veel van het hier geboekstaafde wordt ontleend, laten geen twijfel heegenaamd omtrent dit punt.

Rita Nueva bevond zich met Dr. Wynne in het vertrek, waar Raffles zijn val had uitgezet, en beiden waren in zijn macht. Plotseling gaf de vrouw, waarschijnlijk beducht voor wat haar zou wachten, als zij de identiteit van Nummer dertien zou verraden, te kennen, dat als Raffles op zijn erewoord wilde beloven haar de vrijheid te geven en haar in bescherming zou nemen of te helpen ontvluchten, zij de naam van de geheimzinnige aanvoerder zou noemen.

Raffles zegde dit direct toe, en het volgende ogenblik zou hij stellig geweten hebben, wie de man was, die hij nu reeds een maand lang met zoveel felheid bestreed, toen Dr. Wynne zich eensklaps op haar wierp, en haar voor iemand het had kunnen verhinderen, een vergiftige pil in de keel duwde. Zij leefde geen volle minuut meer, en was niet in staat nog één woord uit te brengen. Raffles en Brand moesten het machteloos aanzien, hoe de ongelukkige vrouw onder de handen bezweek van Wynne.

Dit zijn de feiten, en hierbij moet het blijven, want dit staat vast, dat zij de enige is geweest die wist wie hij was.

Dat de ongelukkige vrouw het nooit vroeger geopenbaard heeft valt al heel gemakkelijk te verklaren uit haar angst. Nummer dertien was een wrede, onverbiddelijk heerser en het was onder de bendeleden bekend, dat zelfs een poging om de sluier op te lichten die zijn par-

soonlijkheid verborg met een snelle dood zou worden gestraft.

Het spreekt vanzelf dat de dood van de vrouw niet kon worden geheim gehouden. Wynne en nog twee andere mannen werden trouwens bij die gelegenheid gearresteerd. Een vierde wist te ontsnappen, en aan hem had Raffles het juist te wijten, dat hij met Charles Brand en James Henderson zijn trouwe chauffeur, in die nacht slechts op het uiterste nippertje uit de handen van de politie wist te blijven, die door de ontsnapte kerel was gewaarschuwd.

Wynne bekende natuurlijk niets, en Raffles gaf zich niet eens de moeite, de politie de toedracht der zaak schriftelijk mede te delen, omdat hij wel wist dat dit toch niet zou baten. Hij had persoonlijk daar moeten komen om te getuigen en om zeer begrijpelijke redenen dacht hij daar niet over.

Aldus stonden de zaken, toen Raffles en Brand op de ochtend van de dag die op die schokkende gebeurtenis volgde, tegenover elkander zaten in de bibliotheek van hun huis in de Cromwell Street. Zij hadden na hun vlucht direct hun vermomming afgelegd, en waren langs verschillende wegen en door de goed verborgen tuindeur naar hun huis teruggekeerd. Zes uren slaap hadden hun daar geheel doen herstellen van de emoties en de vermoeienissen, de gevaren en de strijd van de vorige nacht.

Brand had zoëven de voorlezing beëindigd van een groot artikel in de Daily Express over de zaak. Raffles had aanvankelijk met een ernstig gelaat geluisterd, waarop zich echter langzamerhand een sarcastische trek vertoonde, en nu Brand eindelijk zweeg, zei Raffles met een kort lachje:

— En zo schrijft men Geschiedenis. Een heel klein beetje waarheid en een grote hoeveelheid fantasie. Zo behoudt men zijn lezers, die zwelgen in dergelijke verhalen en dat is voor een dagbladirectie, die geld wil verdienen toch maar de hoofdzaak. Zo... zo... mijnheer Wynne weet dus van niets. De rampzalige Rita is zo maar vanzelf plotseling overleden in dat noodlottige vertrek, en hij heeft er geen debet aan.

Raffles verviel in zwijgen, trommelde met zijn vingers op het tafelblad, en keek voor zich uit, met diepe, harde groeven in het hoge voorhoofd.

Brand waagde het niet, hem in zijn overpeinzingen te storen.

Hij zelf was met angst en met zorg voor de toekomst vervuld. Die geweldige strijd tussen Raffles en de onbekende tegenstander begon meer voor zijn zenuwen te vergen, dan hij geloofde te kunnen verdragen. Nog nooit had Raffles te doen gehad met een vijand zo machtig, zo sluw, zo gevaarlijk als die onzichtbare, ontaastbare man, die daar ergens in het ontzaglijk grote Londen zat, als een spin in zijn net en loerde op een gelegenheid om zijn tegenstander in zijn web te verstrikken.

Het enige lichtpunt was, dat Nummer dertien evenmin met zekerheid wist wie Raffles was, waar hij woonde, onder welke naam hij zich te Londen bevond. Raffles had zelfs iets op zijn tegenstander voor, want hij kende althans de plek waar Nummer dertien vroeger zijn orders uitgaf, zelf echter ongezien achter een zware kelderdeur, en sprekend door een luikje, ter grootte van een mannenhand.

Het was wel niet veel, maar het was tenminste iets. De kans immers bestond, dat de aanvoerder zich nog wel eens daarheen zou begeven en de hinderlaag, die Raffles de nacht tevoren voor zijn vijanden gelegd had, hield juist verband met die omstandigheid.

Brand dacht nog over dit alles na, toen Raffles zonder zich te bewegen, op een doffe toon begon:

— Ik moet die adder onder mijn hiel verpletteren. Zulke wezens bederven het weinige goede, dat er nog op deze aarde is. Die man werkt als een vergift, als een boze ziekte. En ik zal hem verdelgen, wat het mij ook moge kosten. Charles, geloof je, dat ik daartoe het recht heb?

— Maar dat spreekt immers vanzelf, zei Brand met overtuiging. Wie zou daar niet het recht toe hebben. Het is mijn heilige overtuiging, dat wij een goed werk verrichten, door die ongelukskerel onschadelijk te maken. Hij een slecht

mens? Jouw edel hart heeft duizenden gelukkig gemaakt, zon gebracht in de harten waar duisternis heerste, zwakken gesteund en onrecht hersteld, waar je maar kon.

Hij was op Raffles toegetreden, legde hem de hand op de schouder, maar Raffles liet het hoofd op de borst zinken en weer klonk zijn stem dof, toen hij hernam:

— Soms twijfel ik. En die twijfel is soms onverdraaglijk. Die verscheurt mij soms. Nog gister nacht achtervolgde mij de politie als een wild dier, over de daken, en zij zou geen minuut geaarzeld hebben mij gevangen te nemen, als men er de kans toe gezien had, ondanks de grote diensten, die ik haar juist in deze zaak heb bewezen.

— Diensten die je de vijandschap van een troep hyena's op de hals heeft gehaald, riep Brand verontwaardigd uit. Denk daar niet aan, Edward. Ga alleen te rade met je eigen hart met je eigen verstand. Wij moeten Nummer dertien vinden. Want ik zal je helpen, al moest ik er zelf bij onder gaan.

— Dat wist ik, zei Raffles eenvoudig. Ik weet dat ik op jou en op Henderson zou kunnen bouwen. Zeg mij nu, hoe je over de zaak op het ogenblik denkt.

— Hoe ik er over denk? Wel, ik denk dat zij hopeeloos is, antwoordde Brand, een gebaar van wanhoop makend. Want de enige die Nummer dertien kende is lafhartig vermoord; ik weet zeker dat geen van de andere bandieten ook maar een flauw vermoeden heeft, wie hun aanvoerder kan zijn.

— Juist Rita Nueva wist het, zei Raffles peinzend. Zij heeft het altijd geweten maar het nooit gezegd. Hoe ontdekte zij het? Dat is misschien het cardinale punt, Charles. Ik verzoek je mijn gedachten eens te volgen. Als die rampzalige vrouw werkelijk met zekerheid wist wie hij was, dan kan het niet anders of zij moet in een zekere betrekking tot hem hebben gestaan.

Welnu, van zulk een relatie moeten sporen zijn achtergebleven.

— Wat wil je daarmee zeggen?

— Ik bedoel, dat er wellicht in haar woning brieven te vinden zijn, aandui-

dingen, wat weet ik, die in een zekere richting leiden.

— Je gelooft toch niet, Edward, dat die twee een briefwisseling hebben gevoerd? riep Brand op een toon van ongehoof.

— Neen, dat acht ik weinig mogelijk, zij zal die gevaarlijke wetenschap wel voor zich hebben gehouden. Nummer dertien wist natuurlijk heel goed wie zij was en zou niet hebben geduld dat een vrouw als zij in het leven bleef, beschikkende over een zo dodelijk wapen. Niemand mocht zijn identiteit kennen, en een Rita Nueva minder dan wie ook.

— Maar wat dan?

— Ik denk aan zeer korte aantekeningen misschien wel in geheimschrift, aan een kleine verzameling bewijstukken, hem op slinkse wijze ontfutseld, nadat zij eenmaal het geheim ontdekt had; iets van die aard. Nauwkeurig kan ik het niet omschrijven. Maar in ieder geval komt het mij voor, dat het de moeite zou lonen, eens een onderzoek te gaan instellen in haar woning.

— Als de politie je maar niet is voor geweest, Edward. Die heeft misschien al huiszoeking gedaan.

— Als zij het niet al reeds gedaan heeft, dan doet zij het zeker in de loop van de dag, zei Raffles schouderophalend. Maar dat is mijn minste zorg. Want zij zal in beslag kunnen nemen, wat zij vindt, en daarbij zijn vast en zeker niet de geheime aantekeningen, waarop ik zoeven gezinspeeld heb. Want die heeft zij natuurlijk zodanig verborgen, dat de politie ze onmogelijk kon vinden. Zij was een vooruitziende zeer schrandere vrouw, wijlen Senorita Rita Nueva. Ik stel je voor, Charles, nog vandaag met dat onderzoek te beginnen.

— Natuurlijk ben ik tot je dienst maar ken je haar adres?

— Neen, Charles, dat adres ken ik niet, maar ik hoop het nog vandaag te leren kennen. Zij had vrienden, die het moeten weten, en als ik het van hen niet te weten kom, dan behoef ik slechts op een middageditie van de kranten te wachten, want we kunnen er gerust staat op maken, dat de bladen haar laatste woonplaats nog vandaag zullen publiceren. Dat zijn ook al weer die prikkende bijzonderheden, waarop het publiek aanvliegt als een vlieg op de stroop.

HOOFDSTUK II

DE VERBORGEN BERGPLAATS

De stem van de kruier had een onaangename, dreigende klank, toen hij, in de vestibule tegen de portier spreken- de herhaalde:

— En al praat je als Brugman, broer, ik laat me niet wegsturen. Ik heb hier een verzegeld en getekend briefje en ik zal de boedel passen, totdat de schuldeisers alles in beslag hebben genomen.

— Maar ik zeg je nog eens, man, dat de politie op het ogenblik alles doorzoekt, zei de portier geduldig.

— Best, dan zal ik wachten totdat de politie weg is, en dan is het mijn beurt. Ik word er voor betaald. En ik zal de politie vertellen, geen stuk weg te halen, ik bedoel geen meubelen, of

ze zullen op Scotland Yard een lelijke pijp roken. Mijn principaal, gaat het hele zaakje in beslag nemen, voor die jakhalzen van erfgenamen er hun vurige vingers naar uitsteken. Hij heeft nog elfhonderd pond van haar te vorderen, hoofdzakelijk voor meubels en zo, en hij heeft mij aangesteld om er voor te zorgen, dat er geen voetkussen, geen naald en geen speld wordt weggehaald. Kan ik mijn maat roepen?

— Neen man, antwoordde de portier kortaf. Jij praat maar van je plicht, maar ik heb er ook een. En die is om te beletten dat jij de politie voor de voeten loopt. Wacht maar bedaard tot ze vertrokken zijn, en dan kun je voor

mijn part daarboven wachten tot Sint Juttemis.

De kruier bromde wat, verschoof zijn pruim van de ene mondhoek naar de andere, liet zich zwaar op een bank neervallen, en maakte zich blijkbaar gereed om geduldig te wachten.

Het huis, in de hall waarvan dit gesprek plaats had, stond in de Old Bond Street. Het was niet lang geleden gerestaureerd en gedeeltelijk verbouwd. De verdiepingen waren allen afzonderlijk verhuurd; de derde aan een zekere Madame Brigitte Delafaille, een chique Parijse dame, die daar pas een week geleden was ingetrokken, met een karrevracht fraaie, blijkbaar splinternieuwe meubelen.

De politie nu, had reeds een dag tevoren vastgesteld, dat Brigitte Delafaille en Rita Nueva een en dezelfde persoon waren.

En op dit ogenblik waren detectives doende, gelijk gebruikelijk, laden en kasten na te snuffelen, waarschijnlijk in de hoop daarin papieren te vinden, die tot de arrestatie van nog andere bendeleden zouden kunnen voeren.

Er verliep bijna een half uur, en de kruier had reeds een paar malen bewijzen van ongeduld gegeven, toen er eindelijk twee inspecteurs in gezelschap van een detective de trap afkwamen. Een hunner droeg een dikke akentas, die hij blijkbaar slechts met moeite had kunnen sluiten. Voor het overige zagen de heren er nog al grimmig en ontevreden uit.

Zij liepen door de vestibule, zonder de kruier zelfs met een blik te verwaardigen, spraken even met de concierge, die in de richting van de witkiel wees, waarop een van de politiemannen onverschillig even naar hem omkeek, waarna het drietal het huis verliet, na de portier een papiertje in de handen te hebben gedrukt, dat zeker wel het door de wet voorgeschreven bewijs van ontvangst zou zijn.

Zodra de deur achter hen was dichtgevallen bromde de kruier:

— Die schijnen bot te hebben gevangen. Een plekfijne dame, die Française of wat zij dan anders geweest mag zijn. Van de doelen niks dan goeds, zeggen

ze, maar mijn principaal zal wel naar zijn duiten kunnen fluiten.

Hij stond op, beende met zware stappen door de vestibule, opende de voordeur, stak twee nogal vuile vingers in de mond, en liet een zo schel gefluit horen, dat de verschrikte portier zijn handen op de oren moest drukken.

Bijna aanstonds werd de deur van een kroeg aan de overzijde geopend, en kwam een tweede kruier aanslenteren, die blijkbaar het gezelschap van een borrel had geprefereerd boven dat van zijn collega.

— Hallo, Hugh, begon hij, zodra de ander binnen het bereik van zijn stem was. Kunnen we beginnen met niks doen.

— Houd je flauwe grappen voor je, verweet zijn oudere collega hem. Je wordt er toch behoorlijk voor betaald. Vooruit kwiebus, naar boven jij.

Een schop, afgezonden in de richting van het zitvlak van de jongste kruier, miste dit op een haar en lachend snelde de man de trap op, gevolgd door de brommende hoedelhewaarder.

De portier keek het tweetal even hoofdschuddend na, en bekommerde zich verder niet meer om hen en ging aan zijn werk.

De beide witkielen echter waren nauwelijks het vertrek van de vroegere bewoonster binnengetreden, of de oudste sloot zorgvuldig de deur en zei op zachte toon:

— Ziezo, Charles, nu zijn wij in de vesting; wij zullen de eerste uren wel niet gestoord worden en wij zullen ons die tijd ten nutte maken.

Raffles was midden in de kamer gaan staan met zijn handen in zijn zijden gesteund, het type van een ouderwetse kruier, een ras, dat, naar het schijnt, ook al begint uit te sterven. Maar terwijl hij zo keek, waren zijn scherpe, doordringende ogen door hun spiedende uitdrukking geheel in tegenstelling met het ruwe, rode gelaat, en de vuil-grijze, troosteloos neerhangende snor.

De kamer was niet groot, maar met de grootste elegance gemeubeld.

— Het beroep van Rita Nueva schijnt haar in ieder geval geen windeieren te hebben gelegd, mompelde Raffles.

— Dat is zo, het is maar jammer dat zij er zo weinig voordeel van heeft gehad, hernam Brand. Vergiftigd door een medeplichtige, die haar het spreken wilde beletten juist toen wij beiden uit haar mond zouden vernemen wie nummer dertien is.

— Wat de levende ons niet meer kan zeggen, amice, dat zal misschien de dode doen, door de dingen die zij moest achterlaten op deze wereld. En nu vlug aan het werk. Dit lijkt mij een oud huis toe, de kamer is het in ieder geval, en wij moeten er rekening mee houden dat wij hier geheime bergplaatsen zullen moeten opsporen.

Beiden hadden soortgelijke nasporingen gedaan, en waren er dermate geoefend in, dat zij volstrekt geen nodeloze, tijdrovende en overbodige dingen deden.

Zoals steeds begonnen zij voor een veilige aftocht te zorgen, hebgheen betekent, dat zij eerst nagingen hoe het met de deuren gesteld was.

Het vertrek bleek er twee te bezitten. De ene, waardoor zij zoëven waren binnengekomen, kwam uit op de gang, de tweede voerde naar een aangrenzende kamer, die als slaapkamer was ingericht, en met twee vrij smalle ramen uitzicht gaf op een complex van tuinen, voor het merendeel zeer goed onderhouden en waarvan er velen vrij dicht beplant waren met eeuwenoude bomen. Van die vensters uit was het dan ook onmogelijk de achterkant te zien van de huizen aan de overzijde; daartoe waren de bomen te talrijk en hun kruinen te dicht.

— De woning is goed uitgekozen, zei Raffles na enige ogenblikken. Het is volkomen buitengesloten dat een nieuwsgierige buurman, hetzij hij aan de overkant woont, of aan een der zijden, iets kan waarnemen van wat er in deze kamer verricht wordt, of beter gezegd, werd. Een prachtig oud huis, Charles.

Naast de slaapkamer bevond zich nog een vrij grote badkamer, voorzien van alles wat een verwende vrouw kan verlangen, en dat was alles.

Raffles ging ook even die badkamer binnen, maar een enkele blik in dat mo-

derne vertrekje met zijn ingemetselde kuip, zijn radiator, zijn geyser en de betegelde muren was voor hem voldoende om hem er van te overtuigen dat hij althans hier niet naar verborgen bergplaatsen behoefde te zoeken.

Met de slaapkamer was het anders gesteld. Die had een paar inspringende hoeken, het ledikant dat er stond was groot, van hout, en zeker heel oud, en men kon zich voorstellen dat hier wel een of ander verborgen kastje kon zijn, waarin zich gewichtige paperassen bevonden.

Zoals Raffles wel verwachtte, kwam ook deze kamer met een tweede deur op de gang uit. Recht tegenover was de deur van een kleine, zogenaamde kitchenette, niet meer dan een grote kast, die echter uitstekend gebruikt scheen te zijn om er cocktails in te mengen, want in de openstaande koelkast vond Raffles een menigte flessen, aangebroken en nog vol, met een veelzeggende inhoud.

Raffles sloot de gangdeur van de slaapkamer van binnen met de sleutel, scheef er bovendien de twee grendels voor, die hij met een glimlach vol betekenis aan Brand had getoond, en zei toen:

— Een knap man, die ons nu overvalt. Jij blijft bij de gangdeur staan, luistert aandachtig, en waarschuwt mij op het eerste verdachte gerucht.

— Wie zou er kunnen komen?

— Dat kan men nooit weten.

— En wat doen wij er als er van die kant gevaar dreigt?

— Als het een ernstig gevaar is, dan zullen wij verplicht zijn een aftocht te zoeken over het dak. Ik zou echter werkelijk niet weten, wat ons zou kunnen bedreigen. De portier gelooft stellig, met een paar handlangers van de ergebnamen te doen te hebben, en politie behoeven wij zeker niet te vrezen, want die is hier al geweest.

— En geloof je dat die detectives al niet alles hebben weggehaald wat waarde kan hebben?

— Dat gaan wij nu eens onderzoeken. Ga daar nu op post staan, bij de deur en scherp goed je oren. Hier hebben wij

haar schrijftafeltje, een mooi meubel, dat niet veel gebruikt schijnt te zijn. Zoals je ziet, zijn de laden zo goed als alles leeg. Er liggen alleen nog maar wat rekeningen in, betaalde en onbetaalde. De politie achtte die van geen belang, maar het schijnt. Misschien ten onrechte, en ik steek ze bij me. Het zou niet de eerste maal zijn dat een leverancier en vooral een die nog geld te vorderen heeft, nuttig inlichtingen kan verstrekken aangaande zijn schuldeisers.

— Bevat die secretaire geen geheime laatjes?

— Het is niet onmogelijk. Het is een meubel uit de late Renaissance, en de meubelmakers van die tijd verstonden de kunst er geheime bergplaatsen in aan te brengen. Wij kunnen het in ieder geval eens onderzoeken.

Raffles had een fijn, buigzaam centimetermaatje te voorschijn behaald en begon vlug en handig de nodige opmetingen te doen.

Hij trok alle laden uit, onderzocht die zelf nauwkeurig, of een er van misschien een dubbele bodem had, trok het gehele meubel van de muur af waartegen het stond, bekeek met grote aandacht de gladde achterzijde, die slechts uit twee platen van het fijnste palissanderhout bleek te bestaan, en wilde zijn onderzoek reeds als vruchteloos opgeven, toen zijn oog viel op de brievenhouders ter weerszijden van het schrijfblad.

Het waren twee houten latjes, stevig met schroeven bevestigd op ronde houtschijfjes, zodat zij een halve centimeter ongeveer verwijderd waren van de zijkant van het bureau.

Het linkse latje bleek onwrikbaar vast te zitten, maar het rechtse kon Raffles, na enig proberen een klein weinige bewegen, met een der schroeven als draaipunt.

Er liet zich een heel zwak knakje horen en Raffles knipoogde naar Brand, die echter niets gehoord had.

Dadelijk begon Raffles opnieuw te zoeken in de overtuiging dat er ergens een veer of knop moest zijn losgesprongen, maar het duurde toch nog wel vijf minuten, eer hij tot de ontdekking kwam dat het bovenblad van het ladenkastje,

dat zich boven op de secretaire bevond, niet meer vastlag, zoals zoëven, maar verschoven kon worden.

Na enig zoeken kon Raffles het, juist als het deksel van een houten griffelkoker, wel een decimeter ver naar rechts trekken, zodat er een ondiepe bergplaats vrij kwam, in de dikte van het hout uitgespaard, maar toch diep genoeg om enige brieven en andere papieren te kunnen bevatten.

Raffles maakte zich daarvan direct meester, doorliep enige van de brieven haastig, waarna zijn gelaat betrok.

— Niets bijzonders? vroeg Brand vol spanning.

— Voor zover ik kan nagaan, niets. Het zijn brieven in de Italiaanse taal, waarvan er twee afkomstig zijn van vrouwen, blijkens het onderschrift tenminste, en waarvan ik voorlopig niet kan begrijpen dat zij ze zo zorgvuldig verstopte. Toch zit er misschien meer achter deze brieven, dan ik nu nog kan ontdekken. En hier hebben wij dan nog een onbeschreven blaadje papier met...

— Welnu? vroeg Brand ongeduldig, toen Raffles ophield en met hoog opgetrokken wenkbrauwen enigszins verbaasd een blaadje papier in zijn vingers om en om draaide, om vervolgens Brand aan te kijken alsof deze de oplossing van het raadsel kon brengen.

— Wat heb je daar toch? drong Brand aan.

Raffles trad op Brand toe, en toonde hem het velletje. Het was een blaadje papier van bekend formaat en blijkens de perforatie aan de bovenzijde van een kwarto bloknote gescheurd.

Er stond geen woord op te lezen, maar in het midden van een der zijden bevond zich een rode stip, ongeveer ter grootte van een knikker.

— Wat moet dat betekenen? vroeg Brand verbluft. Wat maak je er uit op?

— Ja, als ik daar zo gauw maar op kon antwoorden, zei Raffles schouderophalend. Ik kan je voorlopig maar een paar dingen zeggen. Het blaadje is afgescheurd uit een tamelijk goedkope blocnote. Ik geloof dat 't van dat soort papier is, waarop de inkt aanstonds uit-

vloeit. Daaruit geloof ik te mogen opmaken, dat deze stip niet met rode inkt is gemaakt, want daartoe zijn de randen te scherp, al is de stip dan ook niet volkomen zuiver rond. Ik vermoed dat het met waterverf is gedaan.

— Kan het... kan het ook heel iets anders zijn? begon Brand haperend.

— Je bedoelt bloed? Dat acht ik zeer onwaarschijnlijk, Charles. Neen, voorlopig houd ik het er voor dat het met een soort waterverf op het papier is aangebracht.

— Maar met welk doel? Wat betekent het? Waarom wordt zo'n papiertje met een rode stip er op, weggesloten alsof het een kostbaar geheim is?

— Die laatste vraag is van de grootste betekenis, antwoordde Raffles glimlachend. Nu kun je zien, hoe zelfs snuggere lieden door overmaat van voorzichtigheid onvoorzichtig kunnen zijn. Want, nietwaar, als wij dit papier hier hadden zien rondslingeren, dan zouden we er in het geheel geen acht op hebben geslagen. Nu het echter uit een geheim laatje komt, nu behoeven we er niet aan te twifelen of dat velletje papier heeft een zekere betekenis, en die betekenis is waarschijnlijk hoogst gewichtig.

— Ik volg je redenering, Edward, maar veel wijzer word ik er niet door. Want ik begrijp nu minder dan ooit, wat de betekenis van die rode stip is. En waarom het iemand zou kunnen schaden, of voordeel brengen, die zulk een papiertje ontvangt of verzendt.

Raffles keek Brand een ogenblik met een ironische glimlach aan en ging toen voort:

— Beste Charles, zoals dat velletje papier zich daar voordoet, heeft het inderdaad geen betekenis hoegenaamd. Ik zal je niet lang in onzekerheid laten, amice. De Betekenis van wat ik heb gevonden schuilt niet in de stip... maar wat er onder zit.

— Er onder? herhaalde Brand vol spanning.

— Dat moet wel. Er heeft iets op

dat papiertje gestaan, misschien wel geschreven met zogenaamde sympathetische inkt, dat vervolgens, zodra die inkt droog was aan het oog is onttrokken door die rode stip.

— Maar Edward, als die gevolgtrekking juist is, dan heeft Rita Nueva het toch onmogelijk kunnen lezen alvorens eerst dat rode deklaagje te verwijderen op een wijze waarvan zij het geheim kende?

— Dat is duidelijk Charles. Ik neem dan ook aan, dat zij dit papiertje pas kort voor haar dood heeft ontvangen, het om een of andere reden te druk had om er aanstonds de vrij bewerkelijke methode van het leesbaar maken op toe te passen, en het daarom ook zo zorgvuldig heeft weggesloten.

— Maar als je gelijk hebt, zei Brand opgetogen, dan zou je daar misschien een kostelijke vondst hebben gedaan.

— Zo denk ik er ook over, amice; ik bewaar het, en zij zullen zelf eens proberen wat wij daarvan kunnen maken. Ik geloof dat wij niet verder behoeven te zoeken; ik heb wat ik hebben wil.

Raffles had het papiertje opgevouwen en zorgvuldig weggeborgen en hij wilde juist de secretaire weer sluiten, toen er ergens in een hoek van het vertrek, een harde, bevelende stem klonk, die beval:

— Ik moet het papiertje met de rode stip hebben. Steek dadelijk je handen op, en tracht je niet te verzetten of jullie zijn er geweest.

De beide vrienden hadden zich bliksemsnel omgewend naar de kant, van waar de stem klonk.

Alsof hij uit de grond was gerezen, stond daar een man, buitengewoon lang en mager, met een geel, smal gelaat, en dicht bij elkaar staande, donkere ogen die een revolver op Raffles gericht hield.

Achter hem gaapte de donkere, nauwe opening van het geheime deurtje, waardoor hij was binnengekomen.

HOOFDSTUK III

LIST TEGEN GEWELD

Raffles bleef volkomen kalm, want hij had onmiddellijk gezien dat de browning van de man, die daar op zulk een wonderbaarlijke wijze eensklaps was binnengetreden, niet was voorzien van een geluiddemper.

De indringer zou zich dus waarschijnlijk nog wel eens bedenken, alvorens hij in een huurhuis midden op de dag een revolver afschoot.

Daar stond tegenover, dat hij vlak voor het geheime deurtje was blijven staan, dat hem doorgang had verleend, natuurlijk met het doel langs dezelfde weg de vlucht te kunnen nemen, zodra hij geschoten had.

Het was dus zaak, allereerst te trachten de man weg te lokken van het voordelige, strategische punt dat hij thans innam.

Raffles had onmiddellijk de toestand overzien en zei op gedempte toon tot Brand enkele woorden in de vreemde, door henzelf bedachte taal, die voor ieder ander volkomen onbegrijpelijk was.

Brand antwoordde niet, maar hij had het begrepen, en wachtte zijn kans af.

Zij waren nu eenmaal onvoorzichtig geweest; zij hadden er niet aan gedacht, dat de kamer in dit oude huis al was het dan ook gerestaureerd wel eens een geheime uitgang kon hebben, nu moesten zij van de toestand zien te maken wat er van te maken viel.

Dat Raffles goedschiks het papiertje met de rode stip zou afstaan, Brand kende zijn vriend te goed om dat ook maar een ogenblik te veronderstellen. Neen, de Grote Avonturier zou er om vechten, en des te feller, nu uit het gehele optreden van die geheimzinnige man bleek, welk een grote waarde er aan dat schijnbaar waardeloze papiertje moest worden gehecht.

Natuurlijk had ook Brand de situatie onmiddellijk door. Die man was 'n boodschapper van hem, die de waarschuwing,

het bevel, of wat het dan ook mocht zijn, had afgezonden. Toen was de tragische dood gekomen van de vrouw, en de afzender had onmiddellijk begrepen dat hij gevaar zou kunnen lopen als dat papiertje gevonden werd onder de nagelaten papieren van Rita Nueva.

En 't was best mogelijk, dat hij daarbij niet eens in de eerste plaats gedacht had aan de politie, maar wel aan de mogelijkheid dat de gevaarlijkste tegenstander van Nummer dertien alles in het werk zou stellen, om diens identiteit te ontdekken uit de papieren van de ongelukkige vrouw, die hem dat geheim reeds bijna verraden had.

Dit alles ging in enkele seconden door het hoofd van de beide mannen, terwijl ze daar onbeweeglijk stonden met opgestoken handen.

— Kom hier, beval de magere vent nu, zijn gitzwarte ogen vast op het geelaat van Raffles vestigend.

Maar dit was Raffles helemaal niet van plan. Als hij eenmaal vlak voor de man zou staan, zou deze hem zijn revolver in de ribben drukken, het belangrijke papiertje uit zijn zak halen, waarin hij het hem zeker had zien verbergen, en dan door het deurtje vluchten, voor Raffles iets had kunnen doen om het te beletten.

Hij zag dat de man de linkerhand telkens naar achteren bewoog, waar zich waarschijnlijk een of andere klink moest bevinden, waardoor hij de deur of schuif onmiddellijk weer kon sluiten zodra hij in de geheime gang was weggedoken.

Hij aarzelde nog, en de man herhaalde, thans wat luider:

— Kom hier vlak voor me, met je handen omhoog, hond, of het zal je berouwen. Ik weet wie je bent, mijnheer de kruijer, en ik ken je streken.

— Ik blijf waar ik ben, antwoordde Raffles rustig. Als je wat van me heb-

ben wilt, kom het dan maar halen.

De ingevallen wangen van de man met de revolver kleurden zich vlammerig rood, en zijn ogen fonkelden boosaardig. Het was echter duidelijk dat hij in tweestrijd stond. Schoot hij nu, dan moest hij ook onmiddellijk vluchten, want de ander zou hem zeker geen gelegenheid geven het papiertje uit de zak van de gevallen man te rukken. Blijkbaar had hij al te veel van Raffles en van diens weergaloze schranderheid gehoord, evengoed als van de wonderbaarlijke handigheid van zijn vrienden.

Hij keek nog eens naar het gezicht van Raffles, of deze misschien zou toegeven, maar hij las er slechts harde vastberadenheid op. Neen, die man zou geen stap vooruit doen, dat zag hij nu wel.

En langzaam, heel voorzichtig, ging hij de kamer binnen, zijn revolver recht op de borst van Raffles gericht.

Toen hij een stap of vier had gedaan scheen hem plotseling iets in te vallen.

Zijn gelaat verhelderde, toen hij kortaf beval:

— Haal het papier uit je zak en leg het op de tafel.

Raffles speelde meesterlijk comédie. Vertrok zijn gelaat als van bittere teleurstelling en nauwelijks bedwongen woede.

Hij deed twee stappen vooruit, heel langzaam, en liet zijn linkerhand dalen.

Die hand ging naar zijn zak, hij haalde er het papier uit, wierp er een mistroostige blik op, en scheen het direct op de tafel te zullen leggen.

Maar in plaats van dat te doen, gaf hij die tafel een heftige duw, in de richting van de lange magere man die, nauwelijks acht passen van hem vandaan stond.

Het was een lage, maar vrij zware tafel, bedekt met een koperen blad, zoals men ze wel eens in herenkamers aantreft.

De vier poten waren aan de onderzijde voorzien van nikkelglijders en het meubel verschoof met zoveel gemak, en zo snel, dat de man met de revolver onwillekeurig een gebaar maakte, om de tafel van zich af te houden.

Nu maakte men zulke afwerende gebaren nooit, dan ten koste van zijn geconcentreerde aandacht, en onder het maken van andere, onbestuurde bewegingen met de andere hand.

Het gevolg was dan ook dat de browning voor een ogenblik uit haar richting ging, zeker niet langer dan een seconde, maar dat was ruimschoots voldoende voor Brand, om in actie te komen.

Hij had met al zijn spieren gespannen staan wachten, en nam, juist op het goede ogenblik een geweldige sprong die hem met zijn volle gewicht tegen de aanvallers terecht deed komen.

Door zijn grote lengte raakte de man direct uit zijn balans, hij wankelde, greep zich aan Brand vast om zich staande te houden en dat besliste zijn lot.

Voor dat hij het wapen opnieuw had kunnen richten, had Brand hem reeds neergeslagen, en bij zijn val raakte hij de browning kwijt, die over het dikke kleed tot in de verste hoek van het vertrek schoof. De man bleef voor een kort ogenblik kreunend liggen, en toen hij langzaam zijn gelaat weer omwendde naar zijn beide tegenstanders lag er een uitdrukking op van woeste haat. Hij wist echter dat hij overwonnen was, en hij gaf ook dadelijk een poging op om weer te ontsnappen door dezelfde geheimzinnige gang, waardoor hij was binnengekomen.

Raffles had zich zelfs niet bewogen. Zodra hij zag dat Brand de zaak gemakkelijk alleen tot een goed einde kon brengen, bemoeide hij zich er verder niet mee en zei nu rustig, en zonder het minste leedvermaak in zijn stem:

— Het is wonderlijk, hoe vlug de kans soms voor ons stervelingen kan keren. Het ene ogenblik brengt ons op de bergtop en het andere stort ons in de afgrond. Gij zult u daarin moeten schikken. Ik wil wel erkennen dat het mij verheugt, dit eigenaardige papiertje te kunnen behouden.

— Misschien denkt gij, dat ik het geheim niet kan ontraadselen en dat ik, indien ik dat wel kon, geen gelegenheid zou krijgen om er voordeel uit te trekken, want gij zoudt zeker de tijd weten

te vinden de chef te waarschuwen, en een val voor mij uit te zetten. Die nummer dertien knapt die dingen nooit zelf op maar laat ze liever door zijn werktuigen ten uitvoer brengen. Maar ik zal u de illusie moeten ontnemen, dat gij kans krijgt uw lastgever in te lichten. Wij zullen je ergens heenbrengen, waar wij je enige tijd zullen moeten vasthouden...

De magere binnendringer kwam een weinig overeind, welke beweging Brand onmiddellijk tot vlak bij hem bracht, liet een dreigend gebrom horen, en zei toen met een stem, die hij vruchteloos spottend trachtte te doen klinken:

— Ik raad je ten beste, Raffles, ik zou er maar van afzien, nummer dertien te leren kennen. Het kan je alleen maar onheil brengen.

— Wij zullen zien, zei Raffles schouderophalend. Bind hem, Charles. En stop hem een prop in de mond want hij mocht eens lust krijgen kabaal te gaan maken. Of wacht... ik kom je helpen.

Binnen enkele minuten was het heerschap zo stevig gebonden, dat hij zich ternauwernood kon bewegen en zijn eigen zakdoek die hem als een prop in de mond werd geduwd belette hem het schreeuwen.

— Waar moeten we nu met hem naar toe? vroeg Brand zacht. Wij kunnen ons toch met dat vrachtje niet op straat vertonen?

— Dat zou inderdaad niet raadzaam zijn. Wij zullen echter eens zien waarheen deze geheime deur ons brengt. Misschien is het mogelijk, hem langs die weg te vervoeren.

— Is ons onderzoek hier afgelopen?

— O ja... Neem dit maar gerust van mij aan, dat dit kleine stukje papier meer waard is dan alles wat we nog zouden kunnen vinden.

— Maar hoe heeft die Nummer dertien toch kunnen weten dat wij hier zouden zijn?

— Hij wist het niet, maar hij kon het voorzien en voor alle zekerheid nam hij zijn maatregelen. Hij deed, om kort te gaan, juist wat ik van hem verwachtte. Hij moest begrijpen, dat ik mijn

best zou doen, na de dood van de enige vrouw die zijn geheim kende, haar woning te doorsnuffelen. En nu zullen wij eens onderzoeken, wat die kleine deur afsluit. Blijf even op hem passen, dan zal ik de weg eerst eens verkennen.

Het volgende ogenblik was Raffles reeds door het lage deurtje, waarbij hij zich moest bukken verdwenen en Brand bleef met de gevangene alleen. Hij luisterde zeer scherp naar alle geluiden in huis, want hij vreesde dat ieder ogenblik de portier zou bovenkomen.

Tenslotte was het niet onmogelijk, dat de politie, nog eens een onderzoek kwam instellen.

Nu en dan stond hij op, en sloop heel zacht over het dikke vloerkleed dat zijn schreden dempte, naar de deur, om daar in gebukte houding te gaan luisteren, op alles voorbereid.

Plotseling trokken zich zijn wenkbrauwen samen en hij bukte zich haastig om door het sleutelgat in de gang te kijken.

Hij had schreden op de trap gehoord, tamelijk luid, en niet van één man, maar zeker wel van drie of vier.

Niet alleen zijn scherp gehoor, maar ook zijn instinct waarschuwden hem, dat dit geen gewoon bezoek was; daarvoor klonken de schreden te luid en te regelmatig. Het was natuurlijk de politie en onder degenen die daar nader kwamen, moest zich althans één inspecteur bevinden. Maar die wetenschap helpt mij niet veel, dacht hij.

Hij wendde zich eensklaps om en keek woedend naar de gevangene. Die moest ook iets gehoord hebben, en begon, op zijn rug liggend, met de hakken van zijn schoenen zo hard hij kon op een onbedekte plek van de parketvloer te bonzen.

— Houd op met dat lawaai, beet Brand hem toe. Denk je soms dat het je iets zal helpen? De deuren zijn goed gesloten en er is nog een uitweg die jij ons zelf gewezen hebt.

Hij was nog niet uitgesproken of er werd heftig aan de deurkruk gerammeld en toen beval een luide stem, daarbuiten in de gang:

— In naam der wet, open de deur.

— Wel, mijn kop er af, als dat niet de stem is van inspecteur Doherty, bromde Brand voor zich heen.

Hij wachtte er zich echter wel voor, iets te antwoorden, maar liep op de punten van zijn voeten naar de gevangene, greep hem bij de bijeengebonden voeten en sleurde hem zonder veel omslag door het smalle deurtje in de tastbare duisternis van een nauwe gang.

Op datzelfde ogenblik kwam Raffles terug, die zelfs geen vraag stelde, maar onmiddellijk begreep wat er gaande was, toen hij het luide gebons op de kamerdeur hoorde, dadelijk opnieuw gevolgd door de bevelende stem van inspecteur Doherty, die zijn bevel herhaalde, en er nu aan toevoegde dat hij de deur zou laten forceren.

De toestand werd er niet aangenamer op, doordat de magere man zich wanhopig kronkelde in zijn pogingen om zijn mond te bevrijden van de prop.

— Dat deurtje moet binnen vijf seconden weer dicht, of we zijn verloren, hijgde Brand.

Steeds wilder en luider werd 't gebons op de deur, en reeds begon het paneel op een verdachte wijze te kraken.

— Hoe komen ze er toe, ons hier op het lijf te vallen? vroeg Brand woedend op gedempte toon.

— Een telefoontje van Nummer 13 denk ik, zei Raffles laconiek. Die man houdt letterlijk met alles rekening naar het schijnt. Ook met mislukkingen van zijn trawanten. Het is nu echter niet de tijd om ons met zulke theoretische vraagstukken bezig te houden.

Raffles deed zijn zaklamp ontgloeien en het licht bescheen de smalle gang.

Slechts even tastte zijn hand rond, en toen klapte, onder de druk van een sterke veer, eensklaps het deurtje dicht. De klap werd gelukkig overstemd door het gebons van de vuisten, op het deurpaneel.

Een veel luider gekraak kondigde juist op dat ogenblik aan dat de gangdeur bezweken was en het was zeer duidelijk door het dunne schot te horen hoe de agenten het vertrek binnenstormden en het dadelijk in alle hoeken en gaten

begonnen te doorzoeken.

Stilte was nu geboden, want een enkele trap van een zware agentenlaars zou zeker voldoende zijn, om het betrekkelijk dunne deurtje in het houten beschot in splinters te doen vliegen.

De gevangene kreeg de gelegenheid niet enig geluid te maken. Hij lag met de voeten in de richting van de uitgang, die vooralsnog onzichtbaar was, en de beide vrienden behoeften dus niets anders te doen dan hem op zijn rug voort te slepen.

Raffles had zijn lamp met het draaghaakje aan een knoop van zijn witte kiel bevestigd en het schijnsel verlichtte de gang, die uitgespaard bleek te zijn tussen de wanden van een brede spouwmuur. Henderson, de reus, zou zeker moeite gehad hebben er zich doorheen te wringen.

Hun werk werd echter zeer vergemakkelijkt door het feit, dat dit eigenaardige gangetje eensklaps vrij sterk omhoog begon te hellen.

— Waar voert het ons eigenlijk heen? vroeg Brand na enige tijd.

— Tot bijna aan de straat, Charles. Pas op, hier komt een smalle trap van tien treden. En ik moet nu mijn lamp doven, anders zouden wij gezien kunnen worden. Loop jij vooruit. Ik zal hem op mijn schouder nemen. Je ziet dat de zoldering hier heel hoog boven ons is.

Raffles deed zoals hij gezegd had, en daalde met het lange magere lichaam, dat als een zoutzak over zijn schouder hing, de trap af in een duisternis, die geleidelijk week voor een soort schemering.

Deze vage schemering werd teweeg gebracht doordat enig daglicht op deze plek de gang binnendrong, door een rond rooster, waarschijnlijk in 'n buitenmuur en dat er uitzag als een ouderwetse ventilator.

— Waar zijn wij nu? vroeg Brand toen Raffles beneden bleef staan.

— Aan het begin, of als je wilt aan het einde van een slop, of insnijding tussen twee huizen.

— Hoe weet je dat?

— Ik heb zoëven een blik door dat ronde rooster kunnen slaan.

— Maar het is wel een meter boven ons hoofd.

— Ik kon naar boven klimmen langs een paar ijzeren uitsteeksels, die hier waarschijnlijk met opzet in de muur zijn gemetseld.

— Maar hoe komen wij in dat slop?

— Er is hier een deur.

Brand stak de hand uit en voelde inderdaad het hout van een smalle deur.

Op de tast hield Raffles zich reeds met het slot bezig, na zijn vrachtje van zijn schouder te hebben laten glijden.

Het was zeker geen ingewikkeld slot, want het duurde geen minuut voor de deur heel zacht openging.

Brand keek in een volkomen verlaten slop, dat inderdaad niets anders was dan een insnijding, een doorgang tussen twee huizen. Ofschoon het klaarlichte dag was kon men slechts vaag alles onderscheiden, want het slop was op de tweede verdieping overbouwd, en aan de andere zijde, aan de kant van de straat dus, eveneens afgesloten door een stevige deur.

— Zijn er geen vensters in de zijmuren? vroeg Brand heel zacht.

— Neen. Waartoe zou dat ook dienen? Licht zou er immers toch niet door binnen komen. En luister nu goed. Henderson wacht met de auto op de afgesproken plaats. Ga je overtuigen of hij daar nog is, want misschien heeft hij de agenten wel gezien, en is voor alle zekerheid weggereden, ofschoon ik

dat onwaarschijnlijk acht. Tracht op je weg naar hem toe een zak van behoorlijke grootte op te dulkelen, waarin we deze sinjeur kunnen steken. Zeg Henderson dat hij op de hoek van de straat die we nu zullen bereiken moet blijven wachten en kom dan zo snel mogelijk weer hierheen.

— Maar ik zal die deur niet kunnen openen.

— Hier heb je een sleutel.

— Mijn hemel, hoe kom je daar nu weer aan?

— Gevonden in een broekzak van deze vriend. Maar maak nu voort.

Brand nam de sleutel aan en een ogenblik later had hij de deur van het slop geopend en was verdwenen.

Er verliepen ongeveer een minuut of vijf, zes, en toen was hij terug met een grote, stevige gonje zak.

De gevangene werd op weinig elegante wijze dubbel gevouwen en in die houding in de zak gestopt, die zorgvuldig werd dichtgebonden.

Even later stapten twee kruiers, waarvan een een zak op de schouder droeg, kalm naar buiten, in een morsige, armoe-dige achterstraat. Niemand sloeg enige acht op hen, toen zij bedaard die straat uitliepen, en hun vrachtje in een daar wachtende taxi schoven, die bestuurd werd door een reus van een chauffeur...

Het voertuig reed weg, juist op het ogenblik toen inspecteur Doherty de inval kreeg, assistentie te vragen en het huizenblok te laten afzetten.

HOOFDSTUK IV

HET GEHEIM VAN DE RODE STIP

De taxi reed met een behoorlijk vaartje door een vrij groot gedeelte van Londen en pas een half uur later voor het huis in de Victoria Street hetwelk Raffles diende als een soort tussenstation een basis, wanneer hij zich bezig hield met een kwestie, waarbij 't niet gewenst was, de aandacht te vestigen op het fraaie herenhuis, dat hij als Lord William Aberdeen met Brand, in de Crom-

wellstreet bewoonde.

Gedurende de rit had hij de zak open-gemaakt genoeg om de gevangene lucht te verschaffen, en toch niet ver genoeg om hem in staat te stellen de gevolgde route waar te nemen.

Even voor de auto stopte werd de zak weer dicht gebonden, en langs de achteringang, door de schuttingdeur, werd het zonderlinge vrachtje het huis

binnengedragen.

Ook bij de keuze van dit huis had Raffles blijk gegeven van zijn strategische bekwaamheden, want de tweede ingang, door de schutting, bevond zich tegenover een schier eindeloze muur, behorende tot een reusachtig fabriekscomplex.

Alleen de fabrieksarbeiders kwamen er, om aan het einde ervan het fabriekshek binnen te gaan en Raffles zorgde er wel voor, zijn uren goed uit te kiezen.

De gevangene werd onmiddellijk naar het keldervertrek gebracht, waar reeds zo menig onvrijwillige gast van de Grote Avonturier uren en soms dagen had moeten doorbrengen, zonder ook maar de geringste kans op ontsnapping te hebben, en nu stonden de drie mannen weer bijeen in de kamer gelijkvloers, aan de Victoriastreet gelegen, en bijna donker, omdat de blinden waren dichtgelaten.

— Wat nu? vroeg Brand, zeer gelukkig, omdat zij zoëven de dans nogmaals ontsprongen waren.

— Het geheim van de Rode Stip ontsluiëren, amice, antwoordde Raffles en in zijn borstzak tastend en het papiertje te voorschijn halend, met de grote ronde vlek in het midden.

— Accoord, als ik er bij blijf?

— Dat spreekt van zelf, je zult mij zelfs kunnen helpen, vermoed ik. James, je moet voorlopig je uniform van taxi-chauffeur nog aanhouden, het is mogelijk dat ik aanstonds de auto nodig heb.

— Tot uw dienst, mylord. Ik heb de auto naar de garage van de vrachtrijder, in de Dixonstreet gebracht.

— Goed. Wacht dan hier. Of nog beter, ga naar de keuken, daar is althans licht. Mijnheer Brand en ik gaan naar het kleine laboratorium, waar wij misschien een half uur zullen blijven.

Nog altijd gestoken in kruierskieren, verlieten Raffles en Brand het vertrek, en begaven zich naar het laboratorium, klein maar uitstekend ingericht, en dat licht ontving door een enkel groot raam, waarvan de ruiten uit matglas bestonden en dat in geval van nood kon worden afgesloten door een ijzeren rol-luik.

Het was dan ook onmogelijk, ook maar het minste waar te nemen van wat daarbinnen in dat vertrek geschiedde.

Raffles liep onmiddellijk naar de witten houten tafel toe die voor het raam stond, legde het papier er op neer, dat hij in de woning van Rita gevonden had, streek het glad, bekeek een ogenblik de rode vlek, en zei toen met een glimlachje:

— Ik vermoed dat onze taak al heel gemakkelijk zal zijn, Charles.

— Ik verwachtte juist het tegendeel? Waarom gemakkelijk?

— Wel, als dit waterverf is, en ik kan er niet aan twifelen, dan is het met een weinigje benzine te verwijderen.

— Zeker dat zal gaan, maar met de verf zou je waarschijnlijk tegelijkertijd de inkt daaronder uitwissen.

— Gewone inkt is niet oplosbaar in benzine, Charles. Bovendien denk ik die niet te vinden. Ik gaf je als mijn vermoeden te kennen dat wat onder die rode vlek geschreven staat, wel zal zijn geschreven met sympathetische inkt, en die heeft een andere samenstelling dan de gewone. Zij kan door benzine niet worden aangetast. Trouwens wij kunnen met een klein gedeelte beginnen. Doe eens wat benzine in een schaalje en als mijn raad van enige waarde voor je is, leg dan eerst je sigaret uit je mond, althans wanneer je er aan hecht, dit avontuur tot aan het einde, mee te beleven.

Brand, die in gedachten was blijven roken, doofde zijn sigaret verschrikt onder de kraan, zocht even in een kleine muurkast, en schonk uit een flesje wat benzine in een porseleinen bakje.

Hiermede, en met een klein linnen lapje keerde hij naar de tafel terug.

Raffles had intussen het papier reeds strak gespannen tussen dunne reepjes carton en punaises, bevochtigde nu het linnen lapje met een weinig benzine en streek heel voorzichtig over een klein segment van de rode vlek.

Bijna aanstonds keek hij glimlachend Brand aan die nieuwsgierig toezag, dat de rode verf zich al heel gemakkelijk oploste.

Voorzichtig ging Raffles telkens wat

hoer, maar letters werden niet zichtbaar.

— Het is, zoals ik gedacht heb, zei Raffles, toen hij alle veef verwijderd had en het papier nu een bijna zuiver witte oppervlakte vertoonde, nog letwat rose, door de overblijfselen van de donker rode verf, met benzine vermengd.

— Kunnen wij nu dadelijk tot de volgende proef overgaan? vroeg Brand met spanning.

— Dat zou een weinig gewaagd zijn. Het is beter eerst de benzine uit het papier weg te spoelen in stromend water. Water kan in geen geval de onzichtbare inkt aantasten.

Raffles had het papier los gemaakt, legde het op de bodem van een ontwikkelbak voor fotografische platen, plaatste dat in de gootsteen, bevestigde een eind gummislang aan de kraan van de waterleiding, en zette deze open.

— Is de kurk op het benzineflesje? Ja? Steek dan maar weer een sigaret op. Over een kwartier kunnen wij weer beginnen.

— Het papier zal dan drijfnat zijn.

— Wij zullen het kunstmatig drogen.

— Terwijl wij daarop wachten Edward, kun je mij wel het een en ander vertellen, dunkt mij. Wat denk je met die magere schavuit uit te voeren?

— Charles, dat zal voor een groot gedeelte afhangen van de uitslag onzer proefneming gaf Raffles ten antwoord. In ieder geval is hij hier voorlopig veilig. Misschien heb ik hem nog wel nodig.

— Geloof je werkelijk dat Nummer dertien hem gezonden heeft?

— Daaraan kan geen twijfel bestaan. Hij heeft een of andere boodschap gekregen, en heeft zich gehaast aan de opdracht te voldoen. En dat bevestigde mij in mijn overtuiging dat het papiertje met de rode stip een vrij gewichtige boodschap voor Rita bevatte. Van belang, zelfs na haar dood, voor hem die het zou vinden, en die jegens Nummer dertien minder vriendelijk gezind zou zijn.

Onder het spreken had Raffles het papier heen en weer gehaald door de ondiepe porseleinen bak, waarin het water onafgebroken neerstroomde uit de rub-

berslang.

Hij liet nu het papier uitdruppen, en hing het vervolgens door middel van een paar gewone wasknippen op aan een ijzerdraad, waarna hij een ventilator in beweging bracht, die tevens warme lucht aanvoerde. Het was feitelijk niets anders dan een van die kleine handventilators, welke de dames gebruiken als zij hun haar hebben gewassen en het snel willen drogen.

Binnen minder dan vijf minuten was 't papier volkomen droog, zodat Raffles kon overgaan tot de volgende proef. Met een propje watten, gedrenkt in een oplossing van wijnsteenzuur, bevochtigde hij het middengedeelte van het velletje papier, terwijl over zijn schouders kijkend, Brand in gespannen aandacht toezag.

Het papier bleef echter volkomen wit; geen spoor van enige letters vertoonde zich.

Brand toonde zijn ongeduld en teleurstelling en zei:

— Zouden we ons toch hebben vergist? Betekent het niets?

— Neen Charles. Het moet iets betekenen. Denk je dat iemand met een revolver twee mannen konft overvallen en om dat papier vraagt als het geen waarde heeft?

— Maar er komt niets op.

— Dat bewijst dan alleen, dat ik niet het goede middel toepas, om de onzichtbare letters zichtbaar te maken, antwoordde Raffles kortaf.

Een ogenblik stond hij met gefronst voorhoofd onbeweeglijk neer te zien op het blanke vel papier.

Er verliepen zeker wel vijf minuten, en toen maakte Raffles een beweging van ongeduld, tussen de tanden brommend:

— Wij zijn vandaag niet bijzonder leep, amice.

— Geloof je? vroeg Brand, Raffles met grappige twijfel op zijn gelaat aanziende.

— Ik ben er zeker van. Deze soort inkt blijft ongevoelig voor de inwerking van een zuur, dat een reactie in het leven roept, welnu dan is er nog maar een andere mogelijkheid.

— Welke dan? vroeg Brand.

In plaats van te antwoorden ontstak Raffles een klein gascomfoortje, draaide de ringvormige vlam zo laag mogelijk, nam het geheimzinnige papier van het ijzerdraad, en hield het strak tussen de vingers uitgespreid op een veilige hoogte boven het comfoor.

Na een paar minuten draaide hij het om, wierp er een blik op, en stak het Brand toe, met een glimlach om de lippen, en zonder een woord te zeggen.

Brand uitte een kreet van blijdschap en verbazing, want juist in het midden van het papier was opnieuw een stip zichtbaar, maar nu een zwarte, en een weinig kleiner dan de rode was geweest.

Deze vlek was ongelijk van tint, en men moest het papier dicht bij de ogen houden, om te onderscheiden, dat die ronde vlek was gevormd uit een tiental regeltjes, die telkens langer werden, tot aan het midden, om dan in dezelfde mate weer in te krimpen, zodat een bijna zuiver ronde vlek gevormd werd.

— Het zijn lettertjes, dat kan ik nog net zien, maar zij zijn volkomen onleesbaar, riep Brand teleurgesteld uit.

— Om ze te kunnen lezen hebben wij dus een vergrootglas nodig, zei Raffles droog. Aha, hier heb ik er al een. En laat nu eens zien, wat de warmte, en niets anders, hier op dit vel papier te voorschijn heeft getoverd.

Raffles had 't velletje papier opnieuw ter hand genomen, bekeek het nu aandachtig door een sterk vergrootglas, en las luid en zonder een ogenblik te haperen voor :

Derde
valluik
gang 7 tot +
twaalf uur moet
eindigen hij vertrekt
boot 17 drie uur wacht hem
Calais zorg ditmaal
goed slot kijk
achter spiegel
kleedkamer
numero 13

Het bleef een ogenblikje stil in het laboratorium en toen liet de verblufte stem van Brand zich horen die langzaam zei :

— Wat is dat nu voor abacadabra? Dat heeft slot nog zin.

— Zou je denken, amice? vroeg Raffles, met een ironische twinkeling in zijn ogen. Willen we dan niet eens proberen na te gaan, of die mening van jou niet gewijzigd moet worden?

— Zie jij dan al enige betekenis in dit zonderlinge gekrabbel? vroeg Brand in de grootste verbazing.

— Dat zou ik niet gaarne beweren, want ik ben geen tovenaars. Maar ik maak me sterk dat eenvoudige redenering, vermengd met een greintje analytische kennis en enig geluk hier wonderen kunnen uitrichten. Laten wij dus eens trachten rustig de betekenis na te gaan van die woorden, die, ik erken het, op het eerste gezicht tamelijk raadselachtig schijnen, en ons in ieder geval zo niet verder brengen. Ik zeg schijnbaar, want waren zij inderdaad ondoordringelijk voor iedereen behalve voor de schrijver en voor de ontvangster, dan zou de eerste zeker niet zoveel moeite hebben gedaan, die geheimzinnige boodschap weer in zijn bezit te krijgen.

— Dat ben ik met je eens, Edward.

— Nu dan, als het opgelost kan worden, dan moeten wij het ook kunnen.

— Laten wij dan bij het begin beginnen. Het derde valluik...

— Een ogenblik Charles. Ik had je juist willen voorstellen dat valluik voorlopig nog even gesloten te laten, en liever ongeveer in het midden te beginnen. Daar wordt ergens de stad Calais genoemd, nietwaar?

— Juist en de schrijver zegt, dat hij daar iemand zal wachten, die met boot nr. 17 vertrekt.

— Ho, ho, niet te hard van stal lopen. Ik ben van een andere mening Charles. Ik geloof nl. dat het woord « wacht » hier gebiedende wijs is. Hij beveelt de ontvanger, of beter gezegd, de ontvangster op iemand te wachten, en even later om er voor te zorgen dat een zeker iets, misschien wel een voorstelling, ditmaal een goed slot heeft. Bij vorige gelegenheden schijnt dat slot mislukt te zijn.

— Zoals je dat uitlegt is het mogelijk,

Edward, maar volgens mij toch nog niet volkomen zeker. Waarom kan het niet zijn «ik wacht» en «ik zorg»?

— Beste Charles, legde Raffles bedaard uit, dat kan het reeds hierom niet zijn, omdat numero 13 die deze boodschap, opdracht, bevel of hoe je het anders wilt noemen gaf, er zeker niet de man naar is, om aan een ondergeschikte te vertellen, dat hij «ditmaal voor een goed slot zou zorgen».

— Dat laat zich horen, zei Brand met schitterende ogen.

— Daarenboven is hij geen toneelspeeler, romans heeft hij voor zover ik weet niet geschreven, maar Rita Nueva was wel aan het toneel.

— Dat is zo.

— Hij heeft dus een term gebruikt, die in haar oren heel gewoon moest klinken. Dit staat volgens mij vast: Hij geeft vertrekur aan van een boot waarmee een zeker iemand naar Calais zal oversteken, waar zij die man moet opwachten, en verder zorgen voor een goed slot. Nu weet ik niet alleen dat er om drie uur in de namiddag van Dover een boot naar Calais vertrekt, maar ik weet ook dat die boot op de pijp het cijfer 17 vertoont.

— Dat maakt al veel duidelijk, maar waarom heeft nummer dertien, haar dat bevel gegeven? Wat wil hij van die man, die om drie uur van Dover moest vertrekken.

— Zeer waarschijnlijk niet veel goeds, Charles. Maar laten wij nu eens eerst verder pluizen. «Kijk achter spiegel kleedkamer». Die kleedkamer wijst alweer op toneelspeelen. Je hebt nogal het een en ander bij elkaar gezocht, betreffende de persoon van die Rita Nueva, Charles. Herinner je je wellicht hoe het met haar laatste engagementen stond?

Brand dacht een ogenblik ingespannen na, toen verhelderde zich eensklaps zijn gelaat en hij riep uit:

— Wat arommel, het is vandaag de eerste van de maand, en vandaag zou volgens het contract haar engagement in Parijs ingaan. Zij was voor veertien dagen geëngageerd bij het ballet van de Grote Opera.

— Dat maende ik mij ook te herin-

neren, zei Raffles glimlachend. Nu zijn we al weer heel wat verder.

— Verder? Dat kan ik niet inzien. Wat is dat dan met dat valluik? En met gang 7 tot een kruisje?

— Maar Charles. Jij, die vroeger zo dol was op de bioscoop, je herinnert je dus niet eens meer dat sensatie-ding, het Spook van de Grote Opera, bewerkt naar het spannende feuilleton van Gaston Leroux?

Brand maakte bijna een luchtsprong, en riep:

— Natuurlijk. De gangen onder de Opera. Het krioelt er van valluiken, geheimzinnige deuren, ontelbare kelders, onvermoede schuilplaatsen.

— Daarop heeft deze geheimzinnige mededeling natuurlijk betrekking, amice. We zullen maar vast beginnen Frans te praten, want het zou me niet verwonderen als wij dezer dagen naar Parijs moeten oversteken.

— En wij zouden naar numero dertien zoeken?

— Precies, en ik begin thans hoe langer hoe meer tot de mening over te hellen, dat we hem in de lichtstad en niet in ons duister Londen moeten zoeken. Of hij daar altijd woont, zou ik niet durven zeggen, maar op dit ogenblik schijnt hij er dan toch te zijn.

Misschien is de grond hier een beetje te warm onder zijn voeten geworden. En ziehier nu mijn verklaring van dit zonderlinge briefje, Charles. Rita is nummer dertien vroeger al eens behulpzaam geweest bij een poging om een lastige vijand of iemand die te veel wist uit de weg te ruimen. Misschien was ik zelf wel die «iemand» wie kan dat met zekerheid zeggen? Maar dat laat ik daar, en ik ga voort: die poging is mislukt, en hij geeft haar nu opnieuw een kans haar fout te herstellen. «Het moet eindigen», zo dreigt hij, om dan vervolgens op te geven met welke boot hij vertrekt.

— De boot maar niet de dag.

— Nummer 17 vaart maar tweemaal in de week, Charles, op drukke dagen, namelijk zaterdag en zondag. En natuurlijk moest zij vóór de eerste van de maand in Parijs zijn. Waarschijn-

lijk is nu de bedoeling geweest dat zij het slachtoffer, dat haar goed moet kennen, moest overhalen tot een onderzoekstochtje of zo iets, in de gewelven onder de Grote Opera, en de route wordt nauwkeurig aangeduid, evenals het uur. Numero Dertien schijnt de geheime schuilplaatsen goed te kennen en zal voor de rest zorgen. Zij moet echter ook kijken achter de spiegel in de kleedkamer. Dat kan zij persoonlijk niet meer doen, want zij is er niet meer, maar dat zullen wij wel voor haar waarnemen, Charles. Ik ben heel nieuwsgierig wat ik er zal vinden. Wees dus zo

goed om onmiddellijk je valies te pakken, waarschuw Henderson, en zorg dat wij over twee uren op weg naar Dover kunnen zijn. Wij kunnen dan nog juist de middagboot halen.

— En onze gevangene in de kelder?

— Het spijt mij voor hem, maar die zal nog een paar dagen in zijn cel opgesloten moeten blijven. We zullen wel wat proviand voor hem neerzetten. Het zou onze plannen deerlijk in de war sturen, als die handlanger van numero dertien hem ontijdig kon waarschuwen. En nu genoeg gepraat. Naar Parijs, Charles, naar Parijs.

HOOFDSTUK V

DE CATACOMBEN DER GROTE OPERA

Er zijn vele lieden, die bij het zien van de film « Het Spook van de Grote Opera » gedacht hebben dat zij hier te doen hadden met een product van louter fantasie. Dit is slechts ten dele waar. De bekende schrijver Leroux heeft ongetwijfeld zijn mismaakte held, het gruwelijke spooksel, verzonnen, maar de omgeving waarin hij die ongelukkige zijn ongerepte daden laat plegen, bestaat, en al van het ogenblik af, dat de grote bouwmeester van een der schoonste opera-gebouwen ter wereld zijn werk voltooid afleverde.

Het toeval heeft gewild dat de Grote Opera gebouwd werd boven de plek, waar de oude Romeinen talrijke riolen hadden aangelegd, die elkander daar kruisten.

En dit niet alleen; bij de aanvang van 't christendom, toen de eerste christenen zich nog moesten beveiligen tegen de wraakzucht der heidense Romeinen, werden rondom die uithollingen in de grond nog andere, onderaardse ruimten gegraven, de geheime kerken, waar de martelaren hun godsdienst beleden, en hun bijeenkomsten hielden.

In de loop der tijden breidde zich dit onderaardse net van gangen en vertrekken, trappen en tunnels, voortdurend uit, totdat er tenslotte een groot onderaard-

een waar doolhof, waarin de vreemdeling zeer gemakkelijk de weg kan kwijtraken, ja, waar hij zelfs tot ondergang gedoemd was, als het toeval hem niet te hulp kwam.

Later heeft de stad Parijs veel van die onderaardse gangen en vertrekken laten dichtgooien maar toch bestaat er nog een oppervlakte van verschillende kilometers in het vierkant, die letterlijk ondergraven is door onderaardse gangen.

Menigeen zal het nog vers in het geheugen liggen, hoe, omstreeks twintig jaren geleden, een der eerste taxi's die Parijs kende, plotseling door het asphalt zakte, op de boulevard Haussmann, en niet minder dan zeven meters diep in een geweldig grote kuil viel, die niemand daar had kunnen vermoeden en die deel bleek uit te maken van datzelfde warnet van uithollingen.

De opera nu telde uiteraard vele vertrekken onder de grond, waar requisieten, décors, meubelen enzovoort bewaard werden, waar de machines voor de centrale verwarming en voor de verlichting werden geplaatst.

Waarom er nu verbindingen zijn aangebracht tussen die vertrekken en de doolhof van gangen en trappen, niemand kan het zeggen, en het is ook best mo-

gelijk, ofschoon het nooit met zekerheid is vastgesteld, dat die verbindingen eenvoudig zijn tot stand gebracht door leden van het personeel, en dan waarschijnlijk met minder goede bedoelingen, bijvoorbeeld om een toevlucht te verschaffen aan vrienden, die door de politie werden gezocht, en die heel gemakkelijk op het toneel, als dit verlaten was, door een valluik of langs een achtertrapje konden verdwijnen, om pas een half uur gaans verder ergens uit een rioolgat bij de Seine-kade te kruipen.

Dit alles is werkelijkheid, en wie er een behoorlijke fool voor over heeft, te schenken aan de stugge bewaker van de artiesten-ingang, die kan zich van de waarheid van een en ander gemakkelijk overtuigen, tenminste voor zover deze cerbebus zelf daarvan op de hoogte is, want ook hij moet eerlijk bekennen, dat hij lang niet alles kent, van wat zich daar onder de grond uitstrekt, stikdonker, vochtig, alleen bewoond door ratten, spinnen en ander ongedierte.

Wat Raffles aangaat, enige jaren geleden had een zijner interessantste avonturen hem in diezelfde kelders, door dezelfde hellende gangen, die hij thans opnieuw wilde bezoeken, gebracht.

Dit alles ging Raffles door het hoofd, toen hij zijn plannen maakte voor Parijs. Want het was hem nu tot zekerheid geworden dat Nummer dertien, zijn verblijf te Parijs had gevestigd, in afwachting van veiliger tijden te Londen, en vandaar zijn bevelen gaf.

En zo kwam het dan ook, dat Raffles, Brand en Henderson zich nog diezelfde dag inscheepten aan boord van de bewuste kanaalboot, duchtig vermomd, afzonderlijk reizend en elkaar schijnbaar niet kennend. Men moest nu eenmaal de voorzichtigheidsmaatregelen desnoods overdrijven, waar het een sluwe vos als Nummer dertien betraf.

Raffles had nog pogingen in het werk gesteld gedurende de zeer korte tijd van voorbereiding voor de reis te ontdekken wie de man wel had kunnen zijn, die Rita Nueva had moeten helpen in het verderf storten, maar hij was er niet in geslaagd. Hij wist dus ook niet

waar die man zich bevond, en evenmin of wellicht de geheimzinnige opdracht van Rita Nueva was overgegaan op een andere handlangster, want de lugubere aanvoerder leek niet de man te zijn om een plan op te geven, alleen maar omdat een zijner werktuigen hem was komen te ontfallen.

Raffles had bij zijn onderneming dit in zijn voordeel, dat Nummer dertien nog onmogelijk kon weten of de gehuurde moordenaar, die hij had uitgezonden om het fatale papiertje terug te halen, al of niet in zijn opzet geslaagd was, al of niet te laat was gekomen. Hoogstens zou hij zich misschien een beetje kunnen verwonderen over het uitblijven van enig bericht.

Als Raffles snel handelde, dan kon hij misschien partij trekken van deze staat van onzekerheid.

De drie mannen hadden zich niet alleen goed gewapend, maar Raffles had reeds 'n veldtochtplan opgemaakt, waaraan hij zich zoveel mogelijk wilde houden.

Zeer te stade kwam hem daarbij de omstandigheid, dat hij in de Franse hoofdstad reeds sedert geruime tijd een klein, eenvoudig huisje bezat, dat hij onder een vreemde naam had gekocht, dicht bij een der voormalige fortificaties, en voortreffelijk geschikt voor het doel, waartoe hij het zich had aangeschaft.

Slechts de beide bovenste verdiepingen werden bewoond door oude lieden, de onderste bleef steeds ter beschikking van Raffles, en het was al menigmaal voorgekomen dat de eigenaar in zijn huis had vertoefd, soms wel twee dagen achtereen, zonder dat de overige huurders er iets van hadden bemerkt. Dit was heel eenvoudig, want de kelder, alleen voor Raffles toegankelijk, stond door een lange gang in verbinding met de puinhopen van een oud klooster, dat zich op tien minuten gaans buiten de vestingwallen had bevonden, totdat het tijdens de oorlog bijna met de grond werd gelijk gemaakt.

Raffles, Brand en Henderson scheepten zich in, schijnbaar zonder elkaar te kennen.

De overtocht had plaats, zonder dat zich 't allerminste van belang voordeed. Maar toen Raffles te Calais aan wal stapte, wist hij toch, dat diezelfde dag de Nummer 17 een extra reis had gemaakt om drie uur.

Men kon dus veilig aannemen dat de tegenstander van Nummer dertien wel degelijk met die boot vertrokken was, en dat die meedogenloze tegenstander dit reeds een paar dagen van tevoren geweten had.

Te Calais had Raffles direct de trein kunnen nemen naar Parijs, maar hij besloot eerst een kort onderzoek in te stellen en dan met een gehuurde auto naar de hoofdstad te rijden.

Hij wilde namelijk weten of de passagier van Nummer 17, op wie de opdracht sloeg, te Calais misschien was opgewacht door een andere handlangster van de chef.

Binnen tien minuten wist hij het volgende uit de mond van een kruier, die een zeer zonderlinge opvatting van zijn beroep scheen te hebben, want hij bracht de grootste tijd van de dag luiend, sigaretten rokend, en glazen wijn drinkend, op en vlak bij de steigers der grote boten door.

Deze vertelde hem dat er maar heel weinig passagiers op de boot van drie uur waren geweest, en een daarvan was reeds op de steiger begroet door een levendig, blijkbaar Engels meisje, dat de kruier goed kende, daar zij zeker wel vier of vijf malen per jaar door Calais kwam stuiven, op de doorreis naar een of andere grote stad, waar zij als balletdanseres moest optreden. Zij behoorde klaarblijkelijk tot een troepje balletteuses, dat op weg was naar Parijs. Haar collega's echter waren dadelijk met een sneltrein, die aansluiting had op de boot, vertrokken, terwijl zij zelf met haar vriend levendig pratend was weggewandeld.

Raffles liet zich een beschrijving van de man en van het meisje geven, en begaf zich toen pas met een gehuurde auto met zijn beide metgezellen naar Parijs, waar hij, dicht bij de plaats van bestemming, de chauffeur wegzond.

Het was reeds tien uur in de avond

en als Raffles nog diezelfde nacht wat wilde ondernemen, dan zou hij zich moeten haasten.

De drie mannen aten haastig wat in een klein restaurant, alweer zonder notitie van elkaar te nemen en begaven zich daarna vlug naar het oude, smalle huisje dicht bij de vestingwallen en hielden daar krijgsraad.

— Het voornaamste is nu, binnen en vooral onder de Opera te komen, zonder dat iemand het bemerkt, begon Raffles onmiddellijk.

— Wij zullen dus wel niet in avondkleding kunnen gaan?

— Die zou er in ieder geval niet beter van worden. Het beste is, ons heel eenvoudig te kleden, zodat we in geval van verrassing desnoods kunnen doorgaan voor toneelknechts.

— Ken je de doolhof onder de Opera? vroeg Charles.

— Niet in zijn geheel, dat zou ik niet gaarne durven verklaren, antwoordde Raffles, maar ik ken er toch genoeg van om te weten wat ik moet doen. Wij zullen natuurlijk niet langs het toneel naar de onderwereld afdalen, maar zullen een omweg kiezen en er in doordringen van de kant van de Rue Royal. Er is daar een huis, dicht bij de Place de la Concorde...

— Wil je zeggen dat men vandaar reeds in die onderaardse gangen kan doordringen? vroeg Brand in de grootste verbazing.

— Ik zal er je aanstonds van overtuigen. James, ik reken vanavond op je kracht, zowel als op je slimheid. Het is mogelijk dat er niets bijzonders gebeurt, het is echter ook niet uitgesloten dat vannacht de beslissing valt. Nummer dertien kan onmogelijk weten hoe ver ik met mijn onderzoekingen gevorderd ben, en verwacht mij stellig niet hier. Blijken mijn vermoedens juist, en wil hij de man die vandaag met de boot nummer 17 vertrokken is in een hinderlaag lokken en doen, dan komen wij misschien nog bijtijds om dat te belletten.

— Ik heb nooit geweten dat hij zulke dingen zelf deed, mompelde Brand.

— Meestal laat hij het ook aan

handlangers over, Charles, maar dit is misschien wel een bijzondere vijand, die hij persoonlijk wil zenden naar het land, vanwaar men niet terugkeert. Wij zouden dus te doen hebben met een misdadiger van even grote allure als Mijnheer nummer dertien zelf is. En nu spoedig aan het werk, want de tijd dringt.

De drie mannen verwisselden vlug hun kleding tegen andere, die een stootje konden verduren, trokken daarover een overjas aan, staken bij zich wat zij nodig meenden te hebben en verlieten toen weer het huis in de stille, zeer weinig bezochte straat, die op dit uur van de avond uitgestorven scheen.

Raffles gaf de weg aan en Henderson en Brand volgden hem op enige afstand.

Zij stapten bij een bushalte op een bus, en toen volgde er nog een klein stuk te voet, totdat Raffles opeens verdween onder de peristyle van een groot herenhuis, waarvan de koetspoort nog niet gesloten was.

— Het komt mij bijna onmogelijk voor, mijnheer Brand, dat je van hier af, zo maar onder de grond in de Opera kunt komen, die toch helemaal aan het andere einde van de straat ligt, fluisterde Henderson.

— En toch moet het zo zijn, James, gaf Brand ten antwoord. Mylord heeft het gezegd, en hij vergist zich in dat opzicht nooit. Laten wij hem maar onvoorwaardelijk volgen.

Dat was niet gemakkelijk, want het was erg donker onder de ruime koetspoort; alleen aan de linkerkant, was een flauw lichtschijnsel zichtbaar, waar schijnlijk afkomstig uit de loge van de concierge.

De drie mannen liepen daar echter snel voorbij, en het volgende ogenblik stonden zij reeds op een binnenplaats, zoals men die veel aantreft in Parijs, en waaraan de gevels van een wijf tal grote huizen grenzen.

Hier stond, in het midden, een lichtmast, waarvan de melkwitte bol, een helder schijnsel verspreidde. Het was op dat uur van de avond echter volkomen stil, en niets was er te zien achter de weinige verlichte ramen.

Raffles hield zich hier echter niet op,

maar ging snel verder, scheen even te bukken, staande voor een lage, ongeverfde deur, welke bijna aanstonds op de hengsels draaide. Het drietal stond pardoos in een verwaarloosde, smalle, maar zeer lange tuin, die er uitzag als een ware wildernis. Raffles keek even om zich heen met zijn ogen die ook in het donker schenen te kunnen zien en zei toen heel zacht:

— Alles is nog wat wilder en woester geworden sinds ik deze tuin voor het laatst zag.

— De eigenaar schijnt er zich niet veel om te bekommeren, mylord, meende Henderson hoofdschuddend. Het is zonde, wat een prachtige bomen, en wat een overvloed van struiken.

— De eigenaar, die tevens de bewoner is, James, is een zonderling. Hij is een soort kluizenaar; hij heeft maar een enkele bediende, oud en gebogen als hij zelf is, ontvangt niemand meer, al sedert jaren, en hij duldt niet dat er iets in of aan het huis veranderd wordt, wat het ook zij. Men heeft mij gezegd, dat hij wel eens plotseling vertrekt, dan maanden wegblijft, en dan vertoeft op een afgelegen kasteeltje in het meest woeste gedeelte van Normandië. Daar moet hij dan, naar zijn bediende wel eens verzekerd heeft, uren lang zitten luisteren naar het geweld van de branding, die vlak onder de ramen van zijn kasteel, de rotsen beukt. Intussen, zonderling of niet, hij is juist de bewoner die wij hebben moeten, want hij zal het ons waarlijk niet lastig maken. Legt beiden de hand op mijn schouder, want je ziet wel dat het hier stikdenker is, zodat men nauwelijks een stap vooruit kan zien.

Inderdaad waren zij tijdens het zachte gesprek temidden van de dikke, nimmer gesnoelde bomen gekomen, die elkander bijna dreigden te verstikken, zodat zij alleen op het gevoel voorwaarts konden gaan.

Raffles echter scheen die duisternis niet te hinderen.

Geruisloos liep hij voort over wat eens een pad was geweest, nu dik begroeid met mos en onkruid, hetwelk het geluid hunner voetstappen geheel demp-

te. Plotseling bleef hij staan en liet een kort, zacht gesis horen, hetzelfde geluid dat de africhter van 'n speurhond laat horen, wanneer hij het dier tot stilte wil manen, op korte afstand van de vijand, die een gesproken bevel zeker zou kunnen horen.

Onmiddellijk stonden alle drie stil.

Brand wilde een vraag stellen, maar een gevoelige stoot tussen de ribben ontnam hem al spoedig de lust daartoe.

Raffles moest iets hebben gehoord, dat zijn wantrouwen gaande maakte.

Hij stond doodstil, een beetje voorover gebogen, en zijn handen waren als ijzeren tangen om de polsen der beide anderen gesloten.

Na een tijd die Brand en Henderson eindeloos voorkwam zei hij eindelijk heel zacht:

— De oude zonderling moet op een ogenblik thuis zijn, want ik hoor in het huis lopen. Dat is tegen zijn gewoonte. Meestal ligt hij om tien uur in bed, dikwijls zelfs vroeger, volgens zijn bediende.

— Er zal hem toch geen gevaar dreigen? vroeg Brand fluisterend.

— Op dit uur van de avond? Dat is niet waarschijnlijk. Inbrekers komen meestal...

Ergens aan de achtergevel ter hoogte van de tweede verdieping, had heel even, zo kort dat het nauwelijks viel op te merken, een lichtschijnsel geflitst.

Nu was het al weer verdwenen, maar alle drie hadden het duidelijk waargenomen.

— Als die oude sinjeur het ons maar niet lastig kan maken, fluisterde Brand ongeduldig. Moeten wij binnenshuis zijn?

— Dat wil zeggen er onder, Charles. En daartoe behoeft ik het huis niet binnen te gaan. Je zult het aanstonds wel zien. Wij moeten wachten tot alles weer stil is. Misschien is de oude heer ongesteld, of ontvangt zijn bediende bezoek, wat bij hoge uitzondering wel eens gebeurt, of...

Weer hield hij onverhoeds op, en sterfster nog, nepen zijn krachtige vingers om de polsen zijner twee metgezellen.

Het gerucht van de straat drong

slechts heel zwak tot hier door, en het was zeer stil.

In die stilte had het zachte kraken van een deur geklonken, die geopend wordt.

Ieder ander zou het zeker niet hebben gehoord, maar de zintuigen van deze drie mannen waren zo gescherpt, dat hun dit zwakke geluid niet ontging.

Verscheidene minuten verstreken in de grootste stilte. Brand en Henderson zagen volstrekt niets, hoe zij zich ook inspanden. Maar het was duidelijk, dat Raffles wel degelijk iets zag, dat ten eerste zijn aandacht gaande maakte, want hij stond daar als een dier, dat zich voor de sprong, op zijn prooi gereed houdt, als een stalen boog waarvan het koord tot het uiterste is gespannen.

Hij scheen nauwelijks adem te halen en bleef zijn beide metgezellen steeds vasthouden, die er zich wel voor wachten ook maar het geringste geluid te maken.

Weer een zacht geluid, waarvan de aard moeilijk viel vast te stellen, maar dat wel wat leek op het overhalen van een geweerhaan... daarna... weer stilte.

Het duurde evenwel nog enige tijd, voor de greep van Raffles wat losser werd.

Het kwam Brand voor, alsof hij een diepe zucht loosde en zich schudde als een hond die uit het water komt. Toen klonk zijn stem zeer zacht vlak bij het oor van de jongeman:

— Ik geloof dat het een belangwekkende nacht zal worden, Charles. Ik zal daareven dat wij niet door het huis behoeften te gaan, ik herroep die mening. Het is geloof ik, veiliger, een kleine omweg te maken en daarenboven, maar dat zul je aanstonds zelf wel zien. Komt nu mede, want er is niet veel tijd te verliezen. Maak zo weinig mogelijk leven, blijf dicht bij me, en houd jij de zak met gereedschappen klaar, James.

Terwijl Raffles hen leidde, bereikten zij na enkele ogenblikken de achtergevel van het oude huis, en hier begon Raffles op de tast en met weergaloze behendigheid zijn moeilijke taak bij

de kleine achterdeur. Nu en dan fluisterde zijn stem korte, afgebeten bevelen, die onmiddellijk begrepen en ook uitgevoerd werden. De draadschaar — looper nr. 7 — licht deze plek eens voorzichtig bij — die koperen knop niet aanraken voor ik het zeg — de oude zonderling schijnt erg beducht te zijn voor nachtelijke bezoekers — de geïsoleerde knijptang — draai eens een haakje aan een stukje ijzerdraad — zo fijn mogelijk...

Alles ging vlug en stil. Er waren nog geen vijf minuten verlopen, of de deur was geopend, ondanks 't feit dat er door een schelverbinding alarm had moeten ontstaan, ondanks het feit ook, dat de koperen deurknop onder elektrische stroom had gestaan.

Brand kende Raffles al geruime tijd, en toch verbaasde hij zich ook nu weer over de onbegrijpelijke snelheid en behendigheid, waarmee de Grote Avonturier dit soort werk verrichtte.

Maar eens had Raffles hem bij de arm gepakt hem een slag om gedraaid, zijn arm uitgestrekt en gewezen op een soort uitbouw van het huis, niet breder dan een meter, en waarin zich een lage, door het struikgewas half verborgen deur bevond.

Zijn stem had een ongewoon ernstige klank, toen hij fluisterde:

— Dit is de deur, die ik bedoelde. Geruime tijd geleden heb ik die gebruikt. Ik ontdekte de lange gang onder de grond, naar de Grote Opera, bij toeval. Let goed op die deur. Opent ze zich en komt een man naar buiten, sla hem dan zonder pardon neer, zonder te vragen wie hij is, want het is stellig een of ander misdadiger.

— En jij? vroeg Brand, ademloos.

— Ik zal doen wat ik je zoëven zeide, en het huis eens onderzoeken. Maar ik geloof niet dat je je ongerust behoeft te maken.

— Neem je Henderson mee?

— Dat is volstrekt niet nodig. Wat ik te doen heb vereist in de eerste plaats stilte en dat is niet het sterkste punt van onze brave reus. Verroer jullie je in geen geval voor ik terug ben, het kan ten hoogste een half uur duren, mis-

schien zelfs korter.

Brand wilde nog iets zeggen, maar reeds was Raffles door de zoëven geopende deur verdwenen, en zuchtend bereidde hij zich voor op een tijd van gespannen wachten.

— Wat zou mylord toch wel gezien hebben meneer Brand, vroeg Henderson na enige ogenblikken, nadat hij vruchteloos getracht had, enig gerucht van daarbinnen op te vangen.

— Ik weet 't niet James, moest Brand bekennen. Maar het moet zeker iets van veel belang zijn geweest. Wij kunnen niets anders doen dan wachten.

Er konden omstreeks twintig minuten verlopen zijn, toen Raffles plots weer voor hen stond, zonder dat zij ook maar enig geluid hadden gehoord. Hij scheen een zware zak over zijn schouder te dragen, een of ander groot voorwerp in een lap gewikkeld, dat hij midden in het warrige struikgewas neergooide.

— Lieve hemel, wat breng je daar? vroeg Brand. Je wilt toch niet zeggen, dat je daarbinnen, terwijl ons een avontuur wacht dat ons het hachje kan kosten, kostbare voorwerpen bent gaan verzamelen?

— Het is maar één enkel ding, Charles, en het is uiterst kostbaar, antwoordde Raffles met een kort lachje. Ik hoop je het binnen een uur te kunnen laten zien, nu dringt werkelijk de tijd en wij kunnen die beter besteden aan daden dan aan woorden. Vooruit, naar beneden.

— Maar, moet die achterdeur niet weer dicht?

— Overbodig. Maak eens wat ruimte.

Raffles was naar de deur in de smalle uitbouw gegaan, die hij na enige minuten wist te openen.

Niet zodra waren de drie mannen achter elkander de drempel over, of Raffles maakte licht.

Het drietal stond op een smal portaal, dat reeds een meter verder overging in een steile betonnen trap van wel vijftien treden.

Zonder zich een ogenblik te bedenken begon Raffles die trap af te dalen, door Brand en de reus op de voet gevolgd.

Daar beneden moest nogmaals een hin-

derpaal overwonnen worden, in de vorm van een met ijzer beslagen zware deur, en toen bevonden zij zich ook meteen in die zonderlinge onderaardse wereld, die zich nog altijd onder grote gedeelten van Parijs uitstrekt, een wereld van donkere, kronkelende gangen, vochtige spelonken, buiten gebruik gestelde rioolgangen, zo breed, dat een vuilnisschuit er doorheen kon varen en met smalle looppaden ter weerszijden, wenteltrappen en diepe putten, afgedekt door ijzeren roosters.

Het was duidelijk dat Raffles hier uitstekend de weg kende, waarbij zijn ijzersterk geheugen hem ook nu weer te hulp kwam.

Zijn lamp brandde nog steeds. Hij hield die vast met de linkerhand, maar met de rechter had hij de kolf van zijn revolver omklemd.

Bij de nadering van iedere zijgang draaide hij zich even om, gaf de anderen een wenk, doofde zijn lantaarn, en sloop in gebukte houding verder, om even te luisteren en dan eensklaps, plat op de grond liggend, het licht van zijn lamp in de zijgang te doen schijnen.

Een paar malen gingen zij een ruime nis voorbij, die een soort onderaards vertrek bleek te zijn, met in de muren uitgehakte nissen, boven elkander als de kooien aan boord van een oorlogsschip.

— Grafkelders, lichtte Raffles laconiek in. Hier werden in de tijd der Romeinen de eerste belijders der christelijke godsdienst ter aarde besteld. Kijk maar naar de ingehakte kruizen en het embleem der eerste christenen, de Vis.

Een ander maal had Raffles onder het voortgaan een vluchtige blik geworpen door een klein, vierkantraam, met arm-dikke tralies afgesloten. Het waren eeuwen oude kerkerholten, die zeker heel wat afschuwelijk menselijk leed hadden gezien.

Drie keren moesten zij een kleine betonnen trap bestijgen, twee malen er een afdalen.

Eens steeg de gang sterk, en Brand begreep dat zij het straatoppervlak weer moesten naderen. Op het hoogste punt, drong een heel zwak schijnsel in de gang door. Toen hij omhoog keek, ontwaardde hij een klein, zwaar verroest rooster. Hij bevond zich blijkbaar op een plek, waar vroeger een rioolbuis was geweest, die het vuile stadswater langs die helling afvoerde naar de lager gelegen vergaarkanalen. Dadelijk daarna daalde de gang weer naar de andere kant, en opnieuw zette zich de doolhof voort. Het werd Brand ijskoud om het hart, een klam zweet brak hem uit bij de gedachte, dat hij hier alleen zou zijn en verdwalen. Het leek hem onmogelijk toe, zonder een betrouwbare gids de weg weer terug te vinden.

Maar steeds ging het verder, totdat Raffles eensklaps bleef staan, zich omwendde en zacht fluisterend sprak:

— Hier naderen wij de geheimzinnige ruimte onder het gebouw van de Grote Opera. Ik zal je nu moeten verzoeken dicht bij mij te blijven, niet te spreken, tenzij het volstrekt noodzakelijk is en geen gerucht te maken.

HOOFDSTUK VI

DE SPIEGEL IN DE KLEEDKAMER

Brand keek eens aandachtig om zich heen, en bemerkte nu dat de ruw gehouwen stenen van de wanden plaats hadden gemaakt voor meer modern metselwerk, dat hier en daar bestreken was met cement. De overgang was echter onmerkbaar geweest.

Raffles ging nog steeds voorop, zijn

lamp nu en dan in de hoogte houdend of plotseling dovend als hij ook maar het geringste gerucht hoorde.

Links strekte zich nu een soort zuilengaanderij uit, die wel wat leek op een van die eindeloze wijnkelders, zoals men ze wel vindt onder de bodem van Champagne en Medoc, waar miljoenen flessen

van het edele druivensap worden be-waard.

De zijgangen vermenigvuldigden zich, en schenen zich verderop opnieuw te vertakken, maar Raffles aarzelde geen enkele maal, en ging steeds verder, ging een hoge, stenen trap op, ging voorbij een ruim keldervertrek, dat waarschijnlijk vroeger als een soort garderobe had gediend, want er waren vele haken aan de muren bevestigd, opende voorzichtig een deur, trad in een zaal, die er uit zag als het schip van een kerk en waar hier en daar een electrisch lampje in de duisternis pinkte.

Overal heerste een neerdrukkende stilte, overal hoorde men het geritsel der wegvlochtende ratten en tenslotte schenen de zenuwen van Brand het niet langer te kunnen verdragen. Tot zijn grote vreugde echter hield Raffles in deze sombere zalen opnieuw halt en verklaarde:

— Dit enorme gewelf bevindt zich juist onder het achtertoneel, die lage deur daar geeft toegang tot de ruimte waarin de platforms der valluiken op en neer gaan tussen de houten glijbalken, zeven in getal, zonder nog het grote platform te rekenen, waarmee een geheel corps de ballet tot in de wolken geheven of naar de onderwereld gezonden kan worden. Hoe laat is het Charles?

Deze nuchtere vraag bracht Brand weer een weinig tot zich zelf. Hij keek op zijn horloge. Het wees half twaalf aan.

Raffles fronste de wenkbrauwen en zei zacht:

— Dan zullen wij ons moeten haasten.

— Waarom?

— Het is voor vannacht, Charles, daar ben ik zeker van. Nummer dertien heeft reelig een andere vrouw belast met de taak, zijn vijandin onder het bereik van zijn moorddadige hand te brengen.

— Maar dat is slechts een vergissing. Wat de knier te Calais vertelde is toch niet voldoende.

— Dat was het niet een uur geleden, Charles, thans is het voldoende, en ruimschoots. Ik zeg je dat er hier wat broeit en dat we ons zullen moeten haasten. Kom nu mee. Wij zouden de weg

kunnen bekorten door de aangrenzende zaal met de valluiken te passeren, maar ik vrees dat zich daar wel reeds machinisten zullen ophouden. Wij zullen het eens onderzoeken, doe je lamp uit.

Het werd stikdonker. Toen hoorden Brand en Henderson de tussendeur heel langzaam openen. Zij keken in een slecht verlichte ruimte, die op het eerste gezicht de indruk maakte van een dennebos, maar met vierkante bomen. Dat waren de talloze glijbalken, waartussen de valluiken op en neer konden glijden. Er bewogen zich enkele donkere schaduwen in dat zonderlinge bos, katrollen piepten, heel in de verte schommelden wat lampjes heen en weer. Raffles sloot de deur weer en zei:

— Het kan niet anders, wij zullen een omweg moeten maken. Dus gauw maar, je herinnert je dat het op twaalf uur was vastgesteld.

— Dat betrof de opdracht aan Rita Nueva.

— Zeker, maar het uur zal wellicht hetzelfde gebleven zijn, want de voorstelling eindigt om kwart voor twaalf en de schurk wil natuurlijk de handen vrij hebben.

Zij waren reeds op de punten hunner voeten door de grote ruimte gegaan en verlieten deze door een laag poortgewelf zonder deur. Ook hier moest Raffles uitstekend de weg kennen, want slechts eenmaal bleef hij staan, niet echter omdat hij weifelde, maar om Brand met een ernstig gezicht te wijzen op een klein, met rode verf geschilderd kruisje, op ongeveer twee meter van de grond bij de kruising van twee gangen aangebracht.

Onwillekeurig huiverde de jongeman even. Dat moest het kruisje zijn, dat genoemd werd in de boodschap van de Rode Stip.

De gangen waren merendeels schaars verlicht, soms zelfs in het geheel niet.

Nu en dan hoorde Brand een dof geluid als van een verre branding, dat was het luide applaus van de toeschouwers in de zaal; ook bij een fortissimo van het orkest drongen nu en dan vage geluiden tot hier door.

Maar nu betraden zij een zo smalle

gang dat de reus Henderson een beetje moeite had, zich er in en doorheen te wringen.

Na een paar meters te hebben afgelegd, doofde Raffles zijn lantaarn en fluisterde voor de laatste maal:

— En nu geen enkel geluid meer, tracht zelfs je adem in te houden, en verbaas je vooral niet over wat je te zien zult krijgen.

Het eerste wat zich aan hun ogen voerde, was een zwak schijnsel op enige afstand dat in deze nauwe doorloop, of wat het anders mocht zijn, door-drong.

Zij legden nog omstreeks een achttal meters af, steeds in datzelfde benauwde gangetje.

Toen voelde Brand zich in de duisternis bij de arm vatten en het was goed dat Raffles hem gewaarschuwd had anders zou zeker een kreet van verbazing hem ontsnapt zijn.

Zijn gelaat bevond zich juist ter hoogte van een roset of rooster, zeker niet groter dan een theeschoteltje, waarschijnlijk bedoeld als versiering en dat hoog moest zijn aangebracht in het vertrek, dat hij nu van boven af voor een groot gedeelte kon overzien.

Die kamer was helder verlicht, met wel vijf of zes lampen, en Brand had teveel kleedkamers gezien, om niet onmiddellijk te begrijpen, dat hij daar neerkreef in wat de Fransen een « Loge » noemen, waarschijnlijk bestemd voor een der balletdanseressen die tevens solo moeten dansen.

Er stond een brede, gemakkelijke divan, er stonden ook enige diepe fauteuils vol gestapeld met kussens, en op de parketvloer lag een groot, perzisch tapijt.

De kaptafel van de tegenwoordige bewoonster bleek zich juist onder het kleine rooster te bevinden. Het was een fraai meubel, voorzien van talrijke laden, en waarvan het marmeren blad bijna geheel verdween onder een vracht van potjes, vol zelf en schmink, kristallen vazen met bloemen, dozen met poeder en in der haast neergeworpen sieraden.

In het midden verrees een spiegel

van Venetiaans glas, en Brand vroeg zich af of dit nu de spiegel was die in de geheimzinnige boodschap van Nummer 13 genoemd was.

Terwijl zij stonden te kijken zat voor die kaptafel een jonge vrouw, gitzwart van haar, een knap meisje, levendig als kwikzilver, dat zich, terwijl zij zich ongenoeërd afschminkte telkens omwende naar een man die een jaar of veertig kon zijn, zeer elegant gekleed, en die met ver uitgestrekte benen meer lag dan zat in een der fauteuils, terwijl hij tamelijk lusteloos een sigaret rookte.

Brand kende de vrouw niet, evenmin als de man, maar hij twijfelde er geen moment aan of die bezoeker was de doodsvijand van de geheimzinnige aanvoerder, die uit de weg moest worden geruimd; de vrouw voor de kaptafel was dus het werktuig dat moest helpen, hem in het verderf te storten, met of tegen haar wil.

Ondanks de afschuw die hij bij zich voelde opkomen, voelde Brand zoiets als bewondering voor de kalmte en de rust van die nog jonge vrouw, die op het punt stond, het was kwart voor twaalf medeplichtige te worden aan een misdaad, waarvan zij de omvang toch zeker wel zou gissen.

Het was even duidelijk, dat de man zich van geen gevaar bewust was en naar de uitdrukking van beider gezicht te oordelen moesten de man en de vrouw elkander intiem kennen.

Nu en dan vingen de beide ongeziene toeschouwers een paar wat luide gesproken woorden van de vrouw op.

Een paar keer lachte zij luid, waarbij zij het hoofd met de korte, zwarte lokken met een ruk achterover wierp. Er waren een paar minuten verstreken, toen de man opstond, op haar toedrentelde en haar kuste, als iemand die daartoe het volste recht meent te hebben.

De vrouw hief kwasi dreigend de voorvinger op, maar keek hem daarbij tegelijkertijd guldig aan.

— Herken je haar niet? vroeg Raffles met zijn mond dicht bij het oor van Brand. Het is een boezemvriendin van Rita Nueva. Een paar dagen geleden

trad zij nog op in de Opera te Londen, en haar naam is: Armande Collignon. Ik heb echter niet geweten, dat zij in relatie stond met onze langgezochte Nummer dertien. Zij moet echter een blind werktuig in zijn handen zijn, dat is duidelijk.

— En de man?

— Die herken ik niet. Ik weet zeker, dat ik hem ook nooit gezien heb. Misschien is hij wel een grote schurk, maar hoe dat zij, hij is een grote vijand van de Chef en dus in dit geval onze medestander. In geen geval zullen wij dulden, dat hij hier in de val loopt.

— Wij hebben nog maar tien minuten, Edward.

— Dat is voldoende. Je ziet dat onze Armande Collignon bezig is zich te kleeden, en zij kan het slachtoffer bezwaarlijk half gekleed, zoals zij nu is, voeren naar de plek, waar Nummer dertien hem verwacht.

— Maar zou die man het niet vreemd vinden, langs zulk een eigenaardige weg het toneel te moeten verlaten?

— Misschien wel, maar zij is een vrouw, en zij zal hem dus wel wat op de mouw weten te spelden. En hij zal het slikken, daarvoor is hij een man, zei Raffles schouderophalend. Ik geloof trouwens niet, dat hij op dit ogenblik helemaal nuchter is. Ik zie trouwens op het kleine tafeltje daar, een fles champagne staan, of beter gezegd een champagnefles, want de kurk mankeert en de fles ziet er verdacht leeg uit.

— Maar zou het nu niet het eenvoudigste zijn, Edward, ons nu aanstonds naar het merkteken, het kruisje in de gang te begeven, dat wij zoëven gepasseerd zijn, en daar de moordenaar te overvallen, die daar nu zeker wel op de loer zal liggen?

Raffles schudde zacht het hoofd en fluisterde terug:

— Dat is onmogelijk. Je kent de inrichting hier niet. Hij heeft een goede plek uitgezocht, en er valt niet aan te denken hem daar ongemerkt te naderen. Hij zou ons bijtijds horen of zien, en in een wip verdwenen zijn, door een van de talloze deuren, die zich daar in de buurt bevinden. Neen, ik geloof dat

wij de zaak op een andere wijze moeten aanvatten. Kom mee, de tijd om in actie te komen is aangebroken.

De beide mannen wierpen nog een enkele blik door het roostertje en gingen daarna weer terug door dezelfde smalle gang, om vervolgens een wenteltrap af te dalen, haastig door nog enkele korte gangen te gaan, totdat Raffles, na even gefluisterd te hebben, een paneel terzijde schoof. Tot zijn verwondering stond Brand nu plotseling in een brede, vrij goed verlichte, met een loper belegde gang, waar de deuren van enige kleedkamers uitkwamen. Raffles wendde zich haastig tot Henderson, die het laatste door de opening was gegaan en zei vlug en zacht:

— Blijf hier bij dit paneel staan. Door deze krul in het hout terzijde te schuiven, kan het van deze kant geopend worden. Als iemand je soms mocht vragen wat je hier doet, dan zeg je dat het hem niet aangaat, en dat hij zich met zijn eigen zaken moet bemoeien en natuurlijk in het Engels. Waarschijnlijk zijn wij binnen vijf minuten terug.

Henderson knikte slechts, vatte post naast het dichtgeschoven paneel, en Raffles ging snel naar de deur van een kleedkamer. Hij klopte niet aan, maar opende eenvoudig de deur en trad binnen, door Brand gevolgd.

Het was de kleedkamer van Armande Collignon, en zij was juist bezig een koket hoedje op te zetten; de man stond reeds met zijn overjas over de arm klaar, blijkbaar ongeduldig om heen te gaan. Beiden keken verbluft en boos naar de indringers in hun tamelijk haveloze kleding en de man vroeg bars, in een Frans, dat onmiddellijk zijn Engelse afkomst verried:

— Wat willen jullie? Wat kom je hier doen?

Hij had onder het spreken met een snel gebaar zijn hand in zijn zak gestoken, maar Raffles zei glimlachend:

— Ik zou die revolver voorlopig maar laten rusten, mijnheer. Die kan u aanstonds te pas komen, en op een betere wijze. Want, ziet gij, Nummer dertien loert op u en wacht u binnen vier minuten bij het rode kruisje aan het ein-

de van de zevende gang.

De uitwerking van die paar woorden deed Brand verschrikken. De man, groot en sterk, begon te sidderen als een espenblad en werd witter dan een laken. Al het bloed leek uit zijn gelaat, ja tot uit zijn lippen te zijn weggevoeld. Hij moest steun zoeken bij de tafel, die in het midden van de kamer stond, en een luide zucht baande zich met moeite een weg uit zijn keel.

De vrouw had een ogenblik als uit marmer gehouwen onbeweeglijk voor haar kaptafel gestaan, maar maakte nu een snelle beweging naar de deur. Brand echter had haar in het oog gehouden en versperde haar de weg.

— Ik bemerk dat althans een van de beide partijen op de hoogte is, zei Raffles droogjes. Pas op, dat ze niet ontsnapt, Charles. Wat u betreft, monsieur, mijn mededeling schijnt u zeer te verrassen en, te verontrusten. Ik wil er de verklaring aan toevoegen, dat deze schone dame was belast met de taak, u binnen het bereik van uw doodsvijand te brengen. Weet gij wie die doodsvijand is?

— Neen, ik weet het niet, stotterde de man met moeite. Maar wie zijt gij? Hoe kunt ge weten, wat... hij tegen mij in het schild voert?

— Wie ik ben doet er niet toe, maar ik weet het, laat u dat voldoende zijn, antwoordde Raffles op korte toon. En nu moeten wij vlug zijn, anders zou zijn argwaan misschien worden opgewekt. Voorlopig ben ik uw hulp, en kunt gij op mij rekenen, tot nader order natuurlijk. Waarom Nummer dertien u wil doden, zal ik niet nader onderzoeken. Geef uw revolver hier, dat wapen zal u toch niets baten, en ik neem liever geen risico op mij. Zo, dank u.

En nu zullen wij eens zien, wat die spiegel wel voor een aardig gehelmpje kan verborgen houden. Amice, ik zal je moeten verzoeken niet naar mij te kijken, maar liever naar dat kleine, zwarte kreng, dat je anders nog te vlug en te slim af zal zijn.

Brand ging voor alle zekerheid met zijn rug tegen de deur leunen, zonder verder een oog af te wenden van de

vrouw, die haar vuisten balde, terwijl zij binnensmonds allerlei gemene verwensingen mompelde.

Raffles echter was vlug op de spiegel toegelopen, en na enig zoeken en tasten gelukte het hem het zware ding van zijn plaats te doen bewegen.

Het bleek hem nu, dat de spiegel een soort deur was, die een klein ondiep kastje afsloot, door een plankje in twee helften verdeeld.

In de bovenste afdeling lag een kleine, zware portefeuille van zeshondenleer, dik opgevuld met bankbiljetten. In de onderste een revolver van het kleinste formaat.

Raffles nam de beide voorwerpen in de hand, bekeek ze een ogenblik weifelend, tot zich zijn gelaat verhelderde en hij met een kort lachje uitriep:

— Aha, ik begrijp het al. Dat moest een stimulans geweest zijn voor wijlen Rita Nueva. Zij had de keuze, het bevel van Nummer dertien opvolgen en het geld nemen als beloning, of het bevel in de wind slaan, en zich een kogel uit dit fraaie wapen door het mooie hoofdje te jagen. Nu, wij zullen zowel het een als het ander goede buit verklaren. Het verheugt mij, dat de onderneming mij geen windeieren zal leggen, ook wat de financiële kant betreft.

Hij wierp de vrouw een ernstige blik toe, en beval toen kortaf:

— Bindt en knevel haar.

— Als je mij durft aanraken, ga ik gillen, siste de vrouw dreigend. Wie ben jij? Wie geeft je het recht om hier binnen te dringen? Wat praat je voor wartaal. Deze heer is mijn vriend en...

Van de rest zou niemand meer iets horen. Brand had vliegensvlug een brede doek van achteren om haar mond geslagen, knoopte die vast en bond haar armen en dat alles zo onbegrijpelijk snel, dat de heer in avondtoilet er met ogen, uitpuilend van verbazing naar stond te kijken.

Raffles echter was reeds op hem toegetreden en vroeg kortaf, hem strak aanziende:

— Wat u betreft, ik kan u alleen maar de raad geven, zo gauw mogelijk deze gevaarlijke plek te verlaten. Kent gij de

onderaardse gangen hier beneden?

— Neen.

— En gij kent Nummer dertien niet?

— Neen, dat zweer ik. Ik heb onder zijn bevelen gestaan, en ik weet dat ik zijn wraak heb opgewekt...

— Nu zijt gij bang voor uw hachje? zei Raffles koel. Nu, het is begrijpelijk.

Maak dat gij wegkomt, want uw rol is althans voorlopig uitgespeeld.

De man aarzelde slechts een ondeelbaar oogenblik. Toen sloop hij met gebogen hoofd weg door de deur, die Raffles met ironische hoffelijkheid buigend voor hem openhield, rende door de brede gang en was verdwenen.

HOOFDSTUK VII

HET EINDE VAN NUMMER DERTIEN

Het was reeds twee uur na middernacht, toen er een flauw geluid klonk, dicht bij de achtergevel van het huis bij de Rue Royale.

Toen ging heel voorzichtig een smalle lage deur in de uitbouw open, en een zwak lichtschijnsel werd heel even zichtbaar.

Het verdween echter bijna onmiddellijk weer, de deur ging langzaam verder open, en een man kwam te voorschijn, bleef een oogenblik om zich heen kijken, en liep toen met een paar haast katachtige schreden op de achterdeur van het huis toe.

Maar plotseling bleef hij als aan de grond genageld staan.

Volkomen onbeweeglijk bleef hij daar in gebukte houding naar die deur kijken, en hij wilde juist weer op zijn schreden terugkeren, toen de deur wat verder geopend werd, en een bevende, oude stem fluisterde:

— Mijnheer, mijnheer... Zijt gij het? Kom direct binnen.

— Stommeling, siste de stem van de andere man. Wat moet dat betekenen? Waarom vind ik de deur hier open?

— Zij is hier, mijnheer... zij is hier, zei de bevende stem weer.

— Houd je bek, ouwe sukkel en de oude knecht werd terzijde geschoven. De ander trad binnen, en sloot de deur.

Zijn hand ging tastend rond in de duisternis en toen mompelde hij woest:

— De draden van de alarminrichting doorgeknijpt. Het slot geforceerd. Zeg, hondsvod, wat heeft dit alles te beduiden?

Hij greep de oude knecht in de borst en schudde hem heftig heen en weer.

— Mijnheer, ik weet het zelf niet. Zij zit boven, Armande Collignon... zij zal u alles vertellen. Ik kan er werkelijk niets aan doen, ik ben oud en zwak...

— Ja, je bent een wrak, en ik had je al lang op de vuilnishoop moeten gooien, zei de ander verachtelijk. Vooruit, maak licht. En wie denkt, dat ik mij overgeef, die heeft het mis. Nummer dertien zal altijd weten te zegevieren.

De hand van de oude man zocht onzeker naar de schakelaar en even daarna ging het licht op.

Nummer dertien stond in het midden van die gang, wijsbeens, met gebogen hoofd, en de vuisten krampachtig gebald.

Een man van ongeveer vijftig jaar, maar nog zeer sterk, breed van schouders, met grote, lichtgrijze ogen.

Het gelaat was regelmatig, maar legde getuigenis af van koude wreedheid, en een voor niets terugdeinzende wilskracht. Het toch reeds lage voorhoofd ging voor een deel schuil onder het sluike, nog zwarte haar.

Hij keek de oude knecht zelfs niet aan, die zich schuw in een hoek had teruggetrokken, als een hond die bang is voor slaag, en ging snel de trap op, die naar de eerste verdieping leidde, terwijl de oude man onder het slaken van pijnlijke zuchten volgde.

Op het portaal gekomen wendde Nummer dertien zich met een woeste ruk om, en vroeg kortaf:

— Waar zit die meid? Waar heb je haar gelaten?

— Zij zit in de kleine, groene kamer, mijnheer...

De man, de geheimzinnige misdadiger, die zich Nummer dertien noemde, snelde verder, en de oude bediende, wiens zwakke benen hem de dienst schenen te weigeren kon hem in die vaart niet bijhouden.

Op het tweede portaal gekomen rukte hij een deur open, en stond op de drempel van een donker vertrek.

— Wat betekenen die kunsten? Waarom zit je in het donker? Geef antwoord. Doodse stilte...

Achter zich echter, meende de man gedempte stemmen te horen.

Hij draaide zich om, en op hetzelfde ogenblik werd het vertrek plotseling helder verlicht. Opnieuw wendde hij zich om, en vlak voor hem stond een reusachtig man, die wel een hoofd boven hem uitstak, zodat de revolver, die een gestrekte arm vasthield, juist op het voorhoofd van de misdadiger was gericht.

— Ga die kamer binnen, Edgar Nungate, klonk een rustige, bevelende stem, en tracht niet, je te verzetten, want dat zou nutteloos zijn. Je geheim is doorgrond, je loopbaan is ten einde.

De schurk wendde het hoofd om, en zijn trekken schenen te verstijven, toen hij zijn oude bediende tegenover zich zag staan. Het was niet de oude stumper van zoëven, hij leek wel een voet te zijn gegroeid, hij was niet krom meer, zijn ogen glansden als staal, en afgemeten zette hij de pruik af met dunne witte haar.

— Ik ben John Raffles, vervolgde deze verschijning rustig. Ik zocht al weken lang naar je spoor, en in deze zelfde kamer heb ik je geheim doorgrond en hier zullen we afrekenen, Nungate. Ja, wie zou achter de knappe geneesheer, die zich te Parijs louter aan wetenschappelijk onderzoek wijdt, de moorddadige bendechef hebben gezocht?

Een kort ogenblik leek het alsof de in het nauw gedreven man zich op Raffles wilde werpen, maar toen zei hij:

— Waarschijnlijk een betreuens-

waardige vergissing, mijn waarde heer. Ik weet werkelijk niet wat gij bedoelt. Zeker, ik ben Edgar Nungate, de geneesheer, die hier te Parijs zijn onderzoekingen voltooit maar voor het overige is wat gij zegt onzin.

— O, ja?... Misschien zegt het papier van de Rode Stip dan wel iets meer, hernam Raffles afgemeten. Dan heb ik hier nog enkele briefjes gevonden van de hand van de enige vrouw, die je geheim kende, van Rita Nueva, die op jouw last is vermoord. Tenslotte ligt beneden in de tuin de oude knecht, ditmaal de echte, die natuurlijk onder ede gehoord zal worden, en die je handlanger is geweest. Om zijn eigen nek te redden zal hij heel wat loslaten.

Een half uur van een grondig onderzoek in deze kamer, Nungate, heeft me nog meer in handen gebracht, aldus ging Raffles voort, een klein fortuin, dat je goed verborgen had, maar niet goed genoeg voor John Raffles. Ik neem 't je af, voor ik je zelf overgeef in handen van de politie. James, bindt hem. Charles, kom ook maar te voorschijn.

Een portière week terzijde en Brand, die zich tot dusverre verborgen had gehouden trad ernstig en zwijgend het vertrek binnen, dat de ontraadseling had gezien van een geheim, hetwelk de politie van Londen onoplosbaar achtte.

Henderson bleek reeds voor touw gezorgd te hebben en trad op Nungate toe, die schijnbaar geheel krachteloos op een stoel was neergezonken.

Schijnbaar slechts, want toen de reus nog een paar stappen van hem vandaan was vloog hij plotseling overeind, slingerde Henderson de stoel voor de benen, en was met twee sprongen bij een grote boekenkast met glazen deuren.

Voor Brand nog zijn revolver had kunnen opheffen of Henderson van zijn verbazing bekomen was, had hij die deuren opengerukt, en was de kast binnengetreden, die Raffles toch zoëven vol boeken had gevonden.

Er liet zich een krakend geluid, dadelijk daarna een gillend gelach horen, en toen scheen er iets te verschuiven. Toen Henderson eindelijk de deuren

deuren intrapte, zag hij nog juist hoe een kleine lift naar boven rees en uit het oog verdween.

— Bemoel je daar niet langer mee, James, beval Raffles luid. Vlug naar boven, hij mag niet ontsnappen, die moordenaar.

Boven gekomen, stonden zij een ogenblik hijgend stil en luisterden.

Raffles scheen de enige te zijn die iets hoorde.

Hij fluisterde heel zacht:

— Hij moet op de zolder zijn. Hij probeert zo zacht mogelijk te lopen, maar ik hoor het kraken van de planken. James, jij gaat weer naar de tuin terug. Je zoudt ons door je zware stappen kunnen verraden. Je kent de uitgang nu wel. Vat daar post, en sla hem neer, als hij langs die kant mocht trachten te ontsnappen. Gebeurt er binnen tien minuten niets, wacht ons dan in de Rue Royale voor de modezaak van Poirat.

Hij gaf Brand een wenk, en de twee mannen slopen als katten de laatste trap op. Zij hielden hun wapen tot schieten gereed, en in de linkerhand hun lantaarn gereed om te ontsteken.

Zo bereikten zij de grote zolderverdieping.

Alles leek daar volkomen stil.

Maar het fijne gehoor van Raffles ving al rap een geluid op, dat wel wat leek op het krabbelen van muizen in een provisiekast.

Hij stootte Brand aan, zonder iets te durven zeggen.

Raffles en Brand stormden naar voren.

Raffles boog zich naar buiten en zag juist hoe een donkere schaduw zich voortbewoog langs de brede dakgoot. Met gedempte stem beval hij:

— Sta stil, Nungate of ik schiet.

Slechts een schor lachje antwoordde hem en toen was de schaduw verdwenen.

— Hem na, Charles, beval Raffles kortaf. Hij kan onmogelijk ontsnappen, als wij vlug zijn.

De beide mannen klommen in de goot en vandaar op het platte dak.

Zij zagen niets, maar hoorden een geluid als van iemand die iets voortsleept over grint. Zij renden op dat geluid toe, en kwamen juist bijtijds om te zien, hoe nummer dertien zo snel hij kon voortkroop over een ladder, die hij had heengelegd over een scheiding tussen de twee huizen, die het dichtst aan elkaar grensden.

Maar eensklaps scheen het alsof de vluchteling door lamheid geslagen was. Juist in het midden van de ladder hield hij op, en bood een gemakkelijk mikpunt. Maar Raffles noch Brand behoeften verder iets te doen, want eensklaps klonk een snerpande gil; de blijkbaar vermoltde ladder brak in het midden door en Edgar Nungate, Nummer dertien, de Schrik van Londen en Parijs stortte in de diepte, en werd enkele minuten later met verbrijzelde schedel gevonden door een tweetal politieagenten, die de ronde deden.

Daar op de modderige stenen van dat smalle slop eindigde het misdadige leven van een der geheimzinnigste boosdoeners, wier bestaan men vermeld vindt in de archieven van Scotland Yard.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT:

De gebroken Staalkabel

